

't Gooi—de Stormvogels 1—2. — Mussolini's plannen voor het nieuwe Rome. — Prof. van Hamel in Danzig. — De scheidende Directeur van Publieke Werken te Amsterdam. — De nieuwe veemarkt te Breda.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 36 (10) 13de JAARGANG
10 Maart 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 15 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f1.95. Franco per post f2.20

HET NIEUWE

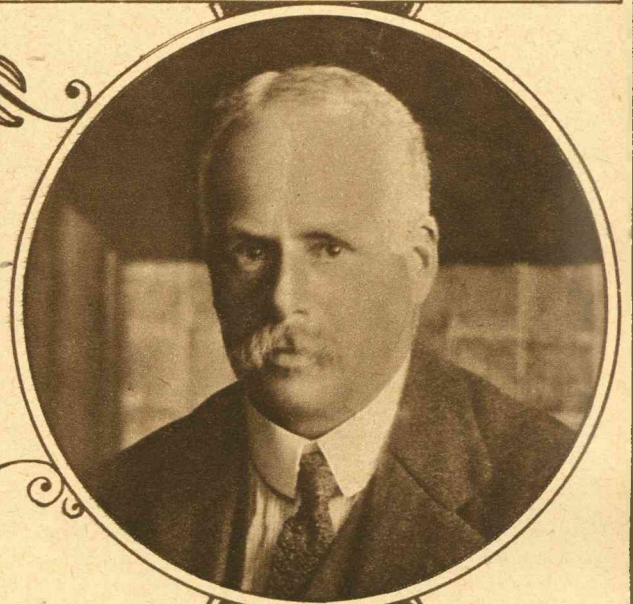
MINISTERIE

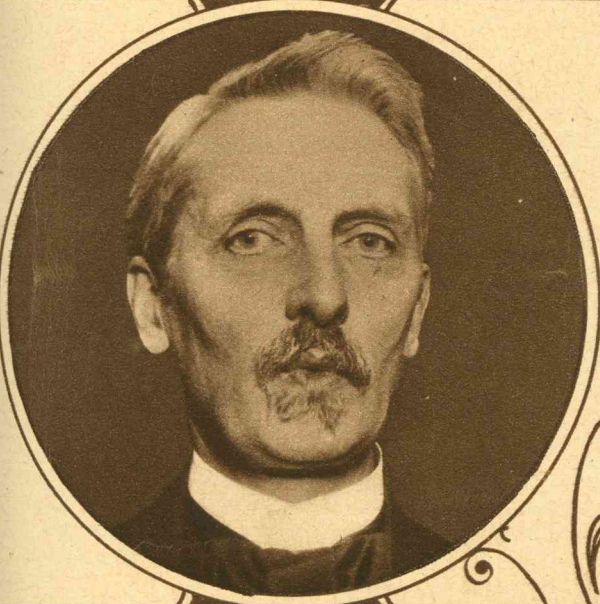
Jhr. Mr. H. A. v. Karnebeek
Buitenlandsche Zaken.

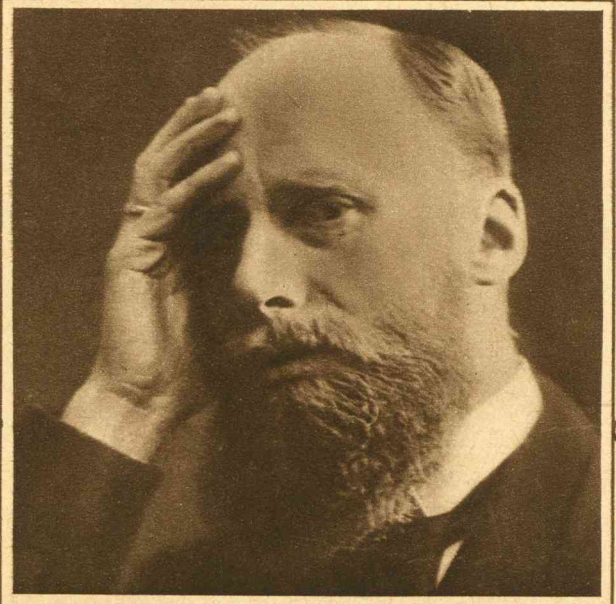
Jhr. Mr. D. J. de Geer,
de formateur, Minister van Financiën.

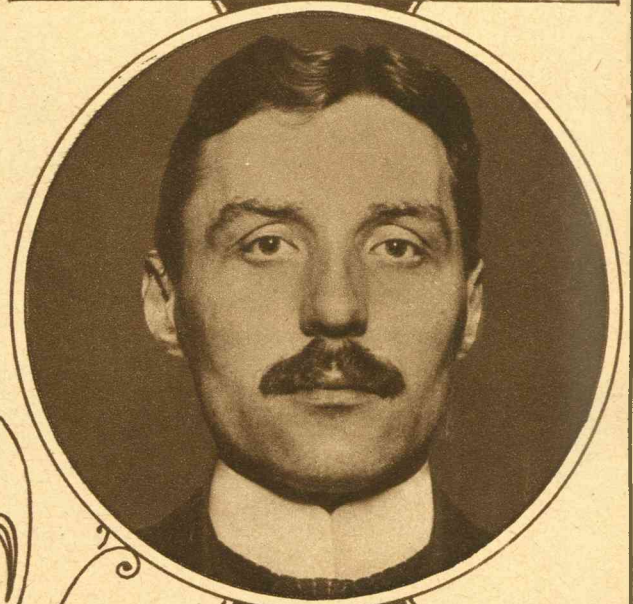
Mr. J. B. Kan
Binnenlandsche Zaken en Landbouw.

Prof. L. A. van Royen
Oorlog, ad interim Marine.

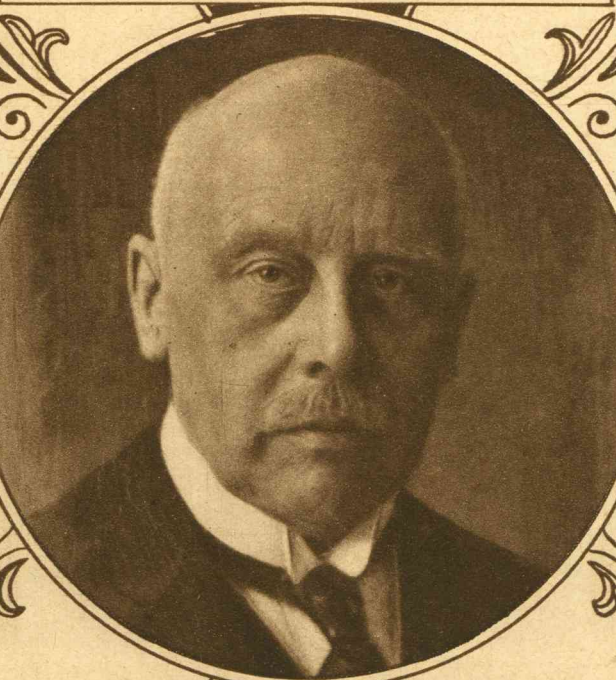
Prof. dr. J. R. Slotemaker de Bruïne,
Arbeid, Handel en Nijverheid.

Mr. Dr. J. Donner
Justitie.

Dr. J. C. Koningsberger,
Koloniën.

Mr. H. v. d. Vegte
Waterstaat.

Mr. M. A. M. Waszink,
Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

HET PERSONEEL
VAN DEN HEER
MEHENKWETRE
DOOR FRITZ ZIELESCH

Ongeveer drie duizend jaar vóór Christus was in Egypte het gebruik opgekomen, in een afzonderlijke grafkamer, de „Serdab”, een beeld van den overledene te plaatsen. Men dacht, dat de ziel zwerfend te gronde zou moeten gaan, als haar stoffelijke woonplaats niet meer bestond.

Uit dit geloof ontwikkelde zich de Oud-Egyptische techniek, de lijken door balsemen te conserveeren en aan dit geloof is ook het gebruik toe te schrijven, een beeld, dat zooveel mogelijk gelijkenis met den overledene vertoonde, in de grafkamer te plaatsen, opdat er in ieder geval iets ter vervanging van het aardsche omhulsel bestond.

Later zette men bij het beeld van den overledene eenige beelden van bedienden. Zij moesten den doode in de eeuwigheid van voedsel en drank voorzien. In den loop der tijden maakte men het aantal der bedienden steeds grooter. De beelden dezer laatsten waren heel klein. Daarna kwamen er van terug, den doode levensgroot voor te stellen. De hoofdfiguren werden steeds kleiner en eindelijk vond men ze in de grootte van de beelden der bedienden tusschen de groepen in, die door 't personeel — een poppenkamer gelijk — gevormd werden. Ongeveer 2000 vóór Christus kocht iedere Egyptenaar, die zich zulks kon veroorloven, reeds bij zijn leven de beelden, die later zijn graf zouden bevolken. Er ontstond een heele industrie van statuetten. Men modelleerde slagers met hun knechts en dieren, herders met hun kudden, bakkers met deegkuipen en brooden, men bood heele groepen ambachtslieden en knechts aan, die aan alle materiële levensbehoefden voldeden.

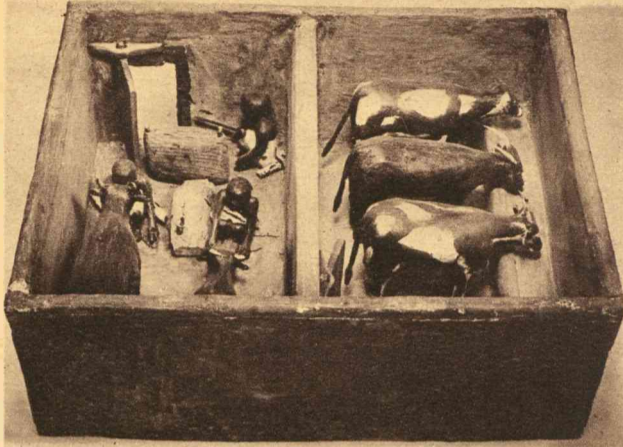
Zulke kleine beeldjes zijn reeds herhaaldelijk opgegraven en alle grootere musea bezitten eenige exemplaren. Een belangrijke, verrassende vondst op dit gebied deed echter een expeditie van het Metropolitan Museum te New York in het graf van den kanselier en kamerheer Mehenkwetre, een hoogwaardigheidsbekleeder onder koning Mentuhotep III van de elfde dynastie. De hier gevonden beeldjes waren wonderbaarlijk goed bewaard gebleven en vaak bleek zelfs de stof van hun gewaad en van de zeilen der schepen — er waren ook modellen van galeien bij — bijna niet beschadigd. En diep ontroerd constateerden de ontdekkers, dat er op de beelden zelfs nog vingerafdrukken te zien waren van de mannen, die ze vóór vier duizend jaar in het gewelf gezet hadden.

Onder de groepen stelde de grootste en imposantste een veetelling voor. Deze bevindt zich in het Museum van Cairo, terwijl de meeste andere vondsten naar het Metropolitan Museum te New York gebracht zijn, waar zij een bijzondere aantrekkingskracht op het publiek uitoefenen. Genoemde „veetelling” speelt zich voor het paleis

Het pleziertochtje op den Nijl.

De kanselier en kamerheer zijner Majesteit Koning Mentuhotep III, zit onder den baldakijn op een verhooging en laat zich door een opzichter verslag uitbrengen over den stand van het graan.

En Oud-Egyptische koestal.

Naast de deur gehurkt zit de opzichter met een lans om den stal tegen indringers te beschermen. Hij zorgt, dat de slaven hun werk naar behoren verrichten.

dagelijksche zorgen uitrust, voorts zijn tahijke bedienden, terwijl zij een os slachten, knots en bijl hanteeren, deeg kneden en brood bakken — strak en toch vol leven, na een vierduizendjarigen slaap ons nog zóó bekend, zóó gewoon en natuurlijk in de manier waarop zij hun werk doen, dat men de geweldige spanne tijds, die hen en hun leven van ons scheidt, vergeet. De vondst in de Serdab van den kanselier Mehenkwetre draagt door deze kleine beeldhouwwerken veel er toe bij, ons de geschiedenis der Oud-Egyptische cultuur, industrie, economische toestanden en maatschappij beter te leeren kennen.

BRUIDJE

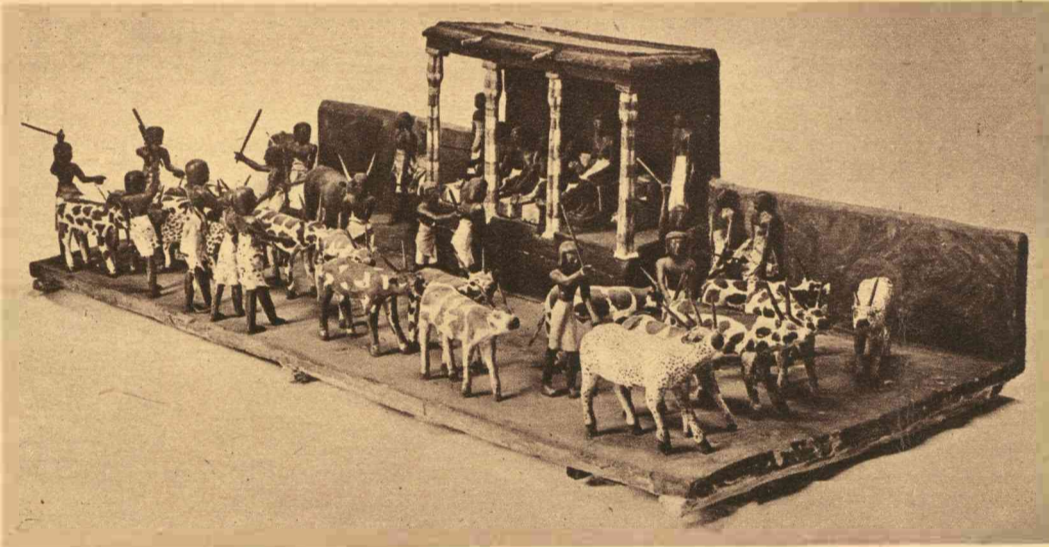
DOOR TINE BRINKGREVE-WICHERINK

Vlak over de pastorie, die tegen de oude kerk met haar slanke spitsen toren aangebouwd stond, was het hek, het mooie gesmede ijzeren hek dat toegang gaf tot den

Diaconietuin, die als een oase aandeed in het voorjaar en des zomers met zijn groot grasveld, lommerrijke boomen en bloeiende heesters. Aan drie zijden was deze begrensd door de twee verdiepingen hoge muren, waarin de ramen met nog in lood gevat ruitjes. Maar het jaartal 1706, dat boven de poort prijkte, bewees ook al, dat hier geen nieuwe, vroolijk-lichte bouwde gezocht moest worden. Het stadje zelf was immers ook oud, zelfs nog gedeeltelijk door wallen omringd, waar groen en grijs mos tusschen de verweerde steenen woekerde.

't Was zomer, en in de pastorie stonden de ramen wijd open, vroolijk blikkerden de vensters, alsof ook zij deelden in de vreugde, alsof ook zij wisten, dat er feest was, feest, omdat Elientje de bruid was!

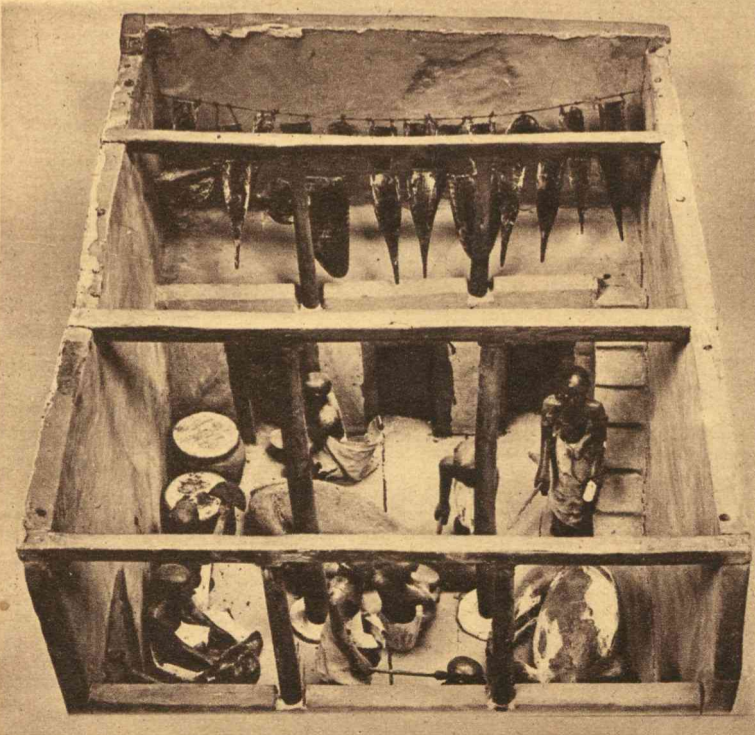
Elientje uit de pastorie, — ze was voor alle oude mannetjes en vrouwtjes een goede bekende, van allen de lieveling. Enkel onder hen heugde het nog zoo goed, dat ze geboren werd, —

De heer Mehenkwetre telt zijn vee.

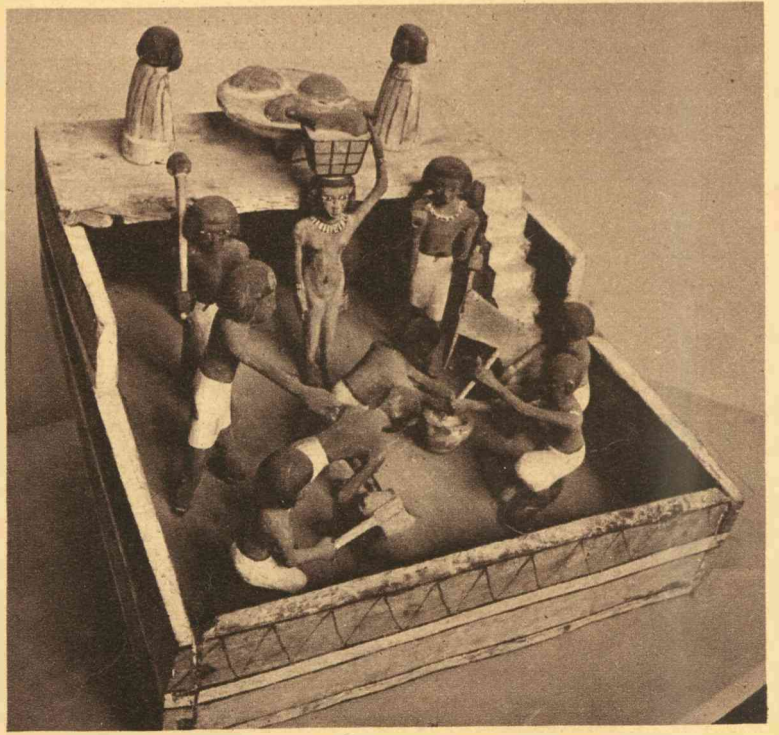
Deze groep behoort tot de schoonste ons bekende werken der Oud-Egyptische modelleerkunst. De wijze van groepeerling, de bewegingen der menschen en dieren en het effect der kleuren, verraadt den kunstenaar.

van Mehenkwetre af. Hij zelf is voorgesteld, terwijl hij met zijn zoon en erfgenaam en vier schrijvers onder een op zuilen rustenden porticus zit. De schrijvers zijn druk bezig met den uitslag der veetelling op papyrusrollen op te teekenen, terwijl de heer des huizes naar het verslag van den opperherder luistert. En intusschen trekken de dieren voorbij, roode en zwarte, gevlekte en gespikkelde, gedreven door herders, die met hun stokken zwaaien. Deze dieren zijn zoo natuurlijk en levendig, de bewegingen zóó goed bestudeerd en de glans der kleuren is zoo helder en fris als men het volgens het oordeel van het Metropolitan Museum in geen enkel ander overgebleven werk der Egyptische modelleerkunst vindt. Men kan deze groepen niet zonder een gevoel van diepe ontroering beschouwen. Hier de vergeten waardigheidsbekleeder, terwijl hij, voldaan over zijn rijkdom, de kudden laat voorbijtrekken, dáár terwijl hij onder het zonnedek zijner roeibark van de

De huisslager aan het werk.

De keuken van den heer des huizes ontvangt het vleesch uit eigen vleeschhouwerij. In de bovenste ruimte hangen de verschillende stukken vleesch op dezelfde manier als in de slagerswinkels heden ten dage.

In de keuken van den Kanselier.

Deze groote huishouding met zijn menigte bedienden verbruikte dagelijks een belangrijke hoeveelheid levensmiddelen.

dat dominee Hakens, bleek en zenuwachtig, zonder jas aan of hoed op, ofschoon het December en vinnig koud was, hard aangelopen kwam, om te vertellen, dat er een dochttertje geboren was! En alles was goed gegaan!

Heel de bevolking der Diaconie nam deel aan de vreugde: och, twee jaar tevoren was de teleurstelling immers zoo groot geweest! Toen er in de pastorie geen blijdschap, maar droefheid heerschte, toen het jongske, dat ter wereld kwam, maar enkele uren leefde, en de moeder vele weken lang ziek bleef en zwak, doodzwak.

Na twee jaren, als vergoeding, kwam het gezonde, mollige meisje.

Dikwijls, met de baby op den arm, was mevrouw Hakens overgewipt, om haar schat te laten bewonderen, om loftuitingen te hooren uit een bijna tandeloozen mond, ja, soms nog raadgevingen ook. Er waren immers ook vrouwen, nu al groot-, zelfs overgrootmoeders, die nog niet vergeten waren, hoe je een klein kind moest behandelen. En op zoete lente- en mooie zomerdagen stond, in de schaduw van den kastanjeboom of op het veld bij de pomp de blauwgelakte kinderwagen, waarin 't prinsesje sliep, toevertrouwd aan de waakzame oogen van de moedertjes. De tuin was zoo luw, zoo beschut: de tuin achter de pastorie lag juist op het Noorden!

Later, toen Elientje kon loopen, was het al gauw aan moeders hand, dat ze meetrippelde, en het duurde niet lang, of ze ging alleen op bezoek; tegen iedereen was ze even vriendelijk. En het was bepaald stil en onwennig den eersten tijd, toen ze naar school moest; 't was een gemis, niet alleen voor de domineesvrouw, maar ook aan den overkant.

Ook toen ze grooter werd, bleef ze haar ouden overbuurtjes trouw.

Er heerschte een tevreden eendrachtige geest op „den Hof”, zooals de oude instelling door de stadgenooten meestal werd genoemd, misschien ook omdat de vader en moeder menschen waren met tact. De eenige eigenlijk, die nooit lachte, en die meer gevreesd dan geliefd was, was Keetje Zult; Keetje, met haar spitsen neus en nog spitser tong, die rake, scherpe dingen kon zeggen, als ze ten minste iets zei. Want Keetje sprak weinig, liep steeds met toegenepen mond, en als andere bestjes lachten om een aardigheidje, was er in haar grijze oogen een uitdrukking, bijna kon men zeggen: van minachting, alsof ze niet begreep, hoe oude menschen nog zóó kinderachtig konden zijn.

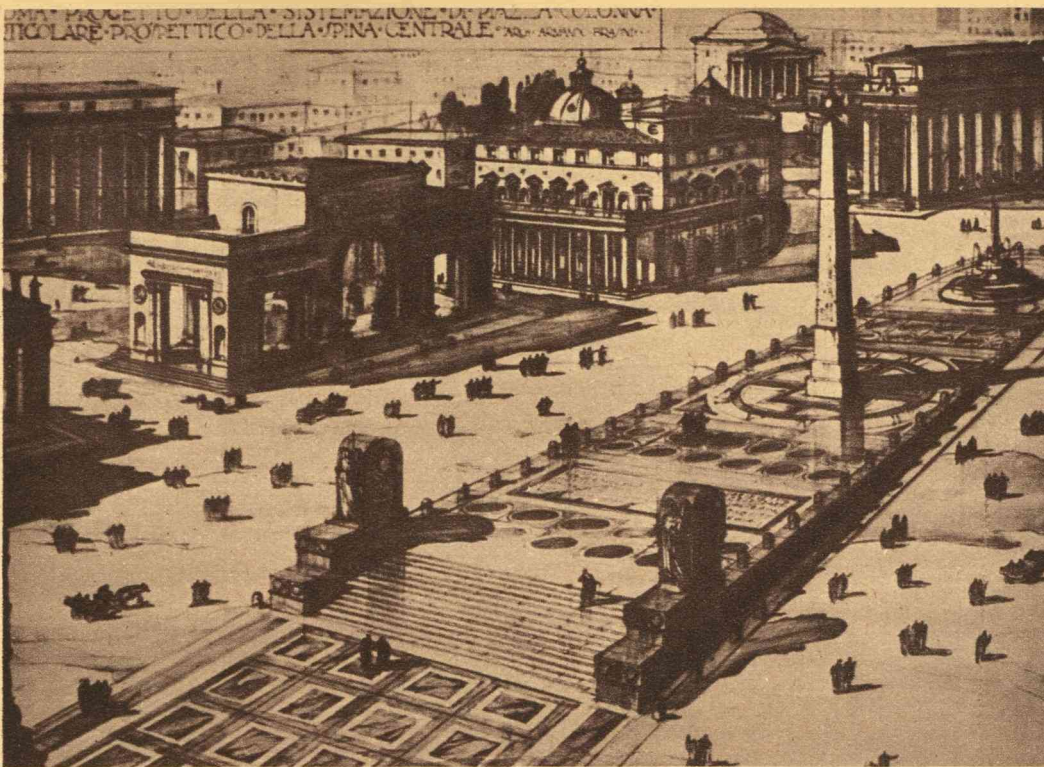
En van de mannenafdeeling nam ze heelemaal geen notitie; een vriendelijke opmerking of groet werd alleen beantwoord met een stuggen knik.

Och, dat Kee niet vroolijk was, dat begrepen de oudjes wel: ze was mank, had last van reumatiek. En bovendien was er een groote tegenslag geweest in Keetjes leven, een geschiedenis, die van mond tot mond was gegaan. Vijf en dertig jaar lang was Kee dienstbode geweest bij een meneer en een mevrouw, stille menschen, waar ze ook geen vroolijkheid zag of hoorde. 't Eerst was mevrouw gestorven, — toen bleef ze alleen met meneer. Ze had aardig gespaard in al die jaren, en meneer bewaarde het geld voor haar, zette rente op rente, had er papieren voor gekocht. En, — had hij altijd gezegd — Keetje behoefde niet bang te zijn voor haar ouden dag: daar was voor gezorgd. Als ze niet meer kon dienen, zou ze netjes bij iemand in huis kunnen gaan, een eigen kamer hebben of een huisje, haar eigen spulletjes om zich heen.

De oorlog kwam, de groote oorlog: een jaar later stierf meneer plotseling, aan een beroerte. Toen bleek het dat al die kostbare papieren, die duizenden guldens vertegenwoordigen moesten, zoo goed als niets meer waard waren; hij stierf arm, en Keetje bleef arm achter.

Ze was twee-en-zestig, en de Diaconie was haar eenige toevlucht!

Dat was Keetjes geschiedenis, — maar Kee wist zelf best, al sprak ze er nooit met iemand over, dat dat niet de reden was van haar bitterheid, haar norsche natuur. O neen, de oorzaak daarvan dateerde al van vele, vele jaren tevoren, van den tijd, toen ze nog een jonge meid was. Mooi was ze nooit geweest, maar ze had tóch een frissche kleur gehad, een helderen oogopslag, en ze liep niet zoo mank als in later jaren toen de reumatiek begon mee te spreken. Ze had verkeer met een knappen jongen, een meubelmaker. Verkeering: dat beteekende voor haar, de wees, een eigen tehuis, een eigen

Mussolini's plannen voor het nieuwe Rome.

„Rome moet weer in zijn oude pracht herrizzen, en binnen vijf jaar moet men van de zuil van Marcus Aurelius af het Pantheon kunnen zien”. Aldus sprak Mussolini, en de eerste gouverneur van de stad beïjvert zich thans de wenschen van den premier in werkelijkheid om te zetten. Een van de bekendste architecten van Rome, Armando Brasini, heeft reeds de plannen ontworpen, zooals wij die hierboven in beeld brengen. Rechts op de foto de zuil van Marcus Aurelius, die in het nieuwe Rome tevens als zonnwijzer zal dienst doen. Er omheen gegroepeerd gebouwen in oud-romeinschen stijl.

gezin. Ze was vlijtig en helder, en na drie jaar konden ze trouwplannen maken, haar uitzet lag klaar. — Toen begon ze te merken, dat hij anders tegen haar werd: twee maal in de week mocht hij in de keuken op bezoek komen

ongedwongen: „Dag!”

Kee mompelde iets, knikte stug.

De groote blauwe oogen keken haar onderzoekend aan. „U is zeker een nieuwe, ik geloof [dat ik u niet eerder gezien heb.”

Kee bleef een antwoord schuldig, zelfs in gebaar, doch daar scheen het meisje niet om te geven.

„Hoe heet u?”

Ja, zoo'n vraag op den man af, kon niet ontweken worden, al gaf de toon van het antwoord te kennen, dat er weinig animo voor conversatie bestond.

„Keetje Zult.”

„O, Keetje dus. Ik ben Elientje van den dominee, van daarginds.” Een hoofdknik duidde in de richting van de poort, waardoor men de pastorie zag. „Kijk, ik heb een nieuw springtouw, en 't is zoo'n fijne. Wil u eens zien, hoe vlug ik het kan? Je ziet haast geen touw meer.”

Er verzachtte zich iets in Keetje's trekken: de vriendelijke onbevagenheid van het kind was niet te weerstaan.

Nu scheerde het touw langs den grond, snel en sneller, en in hetzelfde tempo sprongen de kleine voeten. Eindelijk moest ze uitscheiden, bleef hijgend stilstaan.

„Hebt u geteld, hoeveel maal ik heb gesprongen? Niet? Raad eens!”

Niemand zou Keetje's stem herkend hebben toen ze antwoordde:

„Ik kan 't niet raden. Dertig keer misschien?”

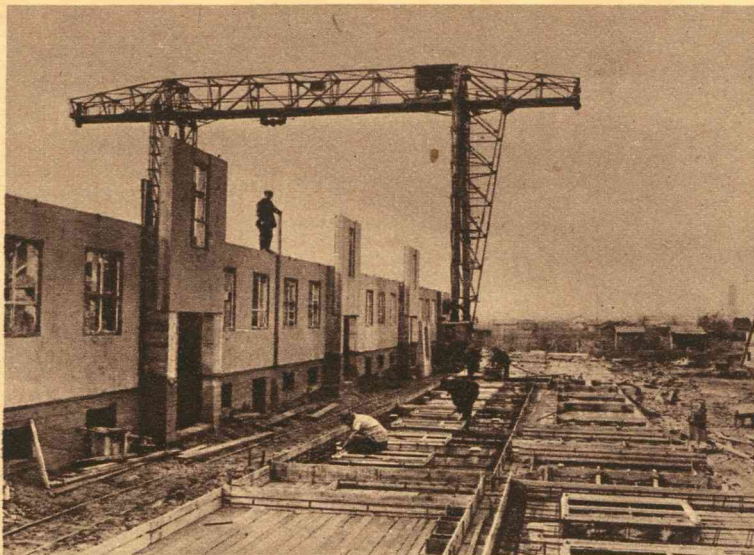
„Dertig? Bijna, twee keer zooveel, vier en vijftig wel! Veel, hè! Maar dit is ook zoo'n heerlijk stevig touw. Met mijn oude had ik het nooit gehaald.

Wacht, daar zie ik Daatje en Griet. Die zal ik het ook eens laten zien. Dag!”

Tot haar eigen verbazing antwoordde Keetje met eenzelfde: „Dag!”

Dat was de eerste kennismaking, en van dat oogenblik af had Elientje haar plaatsje veroverd in Kee's hart; maar voor geen geld van de wereld zou Kee er anderen iets van laten merken. Slechts als ze met het meisje alleen was, ontdooidde ze; waren er anderen bij, dan bleef ze stroef en gesloten. En Elientje maakte nooit onderscheid, onbewust als ze was, dat de vrouw met de scherpe gelaatstrekken haar een stille vereering toedroeg, dat ze voor haar een zonnestraal was, een lichtende ster in haar dor bestaan.

En nu was Elientje de bruid, zou ze weggaan uit het ouderlijk huis, zou het in de pastorie weer leeg en stil worden! — Ja, maar ook op „den Hof” zouden ze haar missen; ze zou niet meer komen binnenvallen, met een plagerijtje of een ondeugend woord — ze zou niet meer Zondagsavonds aan het kleine ouderwetsche orgel zitten in de lage zaal en met haar jonge frissche stem liederen zingen, zoodat een enkele hand tersluiks een traan wegveegde, of een paar lippen begonnen te trillen. Ze ging zoover weg, heel naar 't andere einde van het land, vaak overkomen zou ze wel niet. En dan — dan was 't toch ook niet meer het Elientje uit de Pastorie, dan was 't een deftige, getrouwde mevrouw.

Moderne snelbouw - Een huis per dag!

Ten einde zoo spoedig mogelijk aan het gebrek aan woningen tegemoet te komen, is men even buiten Berlijn begonnen met het bouwen van huizen van gewapend beton. Op het land, waar de huizen zullen verrizzen, worden de muren gegoten en door middel van een kraan op hun plaats gebracht. — Op onze foto ziet men hoe een geheele voorgevel wordt aangebracht. Op deze wijze bouwt men ongeveer een huis per dag.

in haar dienst, dan had het andere dienstmeisje — want ze waren er met hun tweeën — haar vrijen avond. Hij kwam niet meer zoo geregeld: hij liet haar wachten, of stuurde

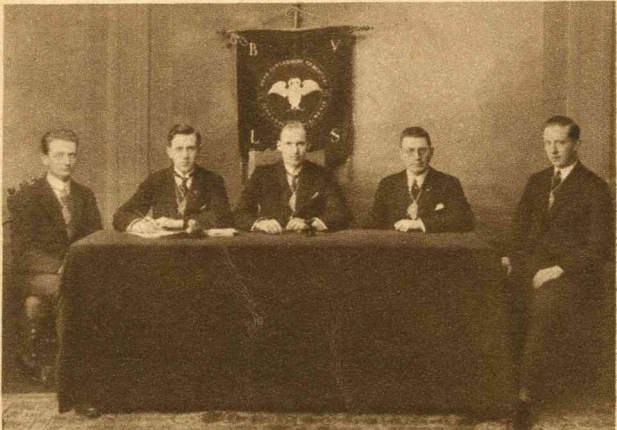
De nieuwe veemarkt te Breda,

die den eersten Maart officieel door den Burgemeester geopend werd. De markt wordt in den Beierumpolder gehouden. Den eersten keer werd zij door ongeveer vier- à vijfduizend personen bezocht.

't Moest gezegd worden, — ze vormden een knap paar, en ze kreeg een aardigen man, want natuurlijk had ze hem aan haar oude vrienden en vriendinnen voorgesteld, — maar ja, het werd nou toch anders, en 't zou nooit meer worden zooals vroeger!

Zoo kwam de trouwdag. Bij de poort stonden de mannetjes en vrouwtjes opgesteld, ze verdrongen elkaar om het bruidspaar in het rijtuig te zien stappen: ze zagen van hun Elientje niet veel anders dan een wolk van zijde en tule en witten bloesem, — hij leek veel gewoner in zijn zwarte pak. En toen de rijtuigen wegreeden, bleven vele bewoners van „den Hof” nog wat napraten op de banken bij den muur.

Kee'tje was er niet bij: die lag al een paar dagen in bed,

De bond van Leidsche Studenten „Jungantur Gaudia Musis”

De senaat van „Jungantur gaudia musis” ter gelegenheid van het derde lustrum van den bond. V.l.n.r. de heeren: C. van Isterdael, assessor II C. D. Sax, ab actis, F. Thorbecke, praeses, M. Waisfisiz, quaestor, H. Guyt, assessor I.

ze kon niet loopen van de pijn in het been en ze hoestte ook akelig. Maar de rijtuigen en het paardenge-trappel had ze toch gehoord, en haar onderkaak had hevige getrild, en toen had ze, met een zacht gekreun, — dat niet alleen door de pijn werd veroorzaakt, — het gezicht in het kussen gedrukt.

Dat wielengeratel en die paardenhoeven betekenden voor haar, dat de eenige zonnestraal van haar ouden dag weer uit haar leven verdween.

Ze was de eenige op het ziekenzaaltje, waar zes bedden stonden: gelukkig, nu behoefde ze zich voor niemand in te houden, kon niemand haar bespieden. Toen de deur geopend werd, deed ze of ze sliep, maar toch slofte Da Wouters op haar toe.

„Zeg, Kee, ben je wakker?”

Iets als een gegrom klonk.

„We worden getrakteerd, van den overkant. D'r is een heele doos taartjes gekomen voor de vrouwen, en een kist sigaren en voor elk een pakje tabak voor de mannen. En de moeder heeft twee groote ketels chocolamelk gekookt. Of je straks ook een koppie wil?”

„Nee!”

„Durf je niet, voor je maag?”

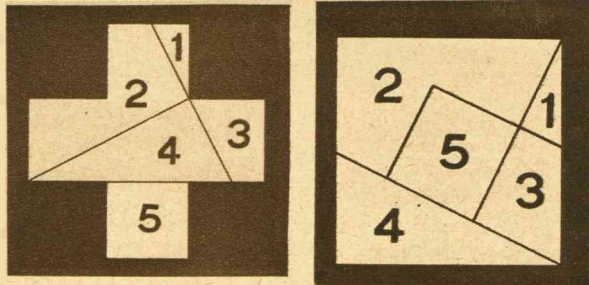
„Nee!”

„Jammer. Afijn, mevrouw heb weer soep voor je laten brengen, zoo meteen krijg je je bordje. Misschien komt de jonge juffrouw met d'r man hier nog goeiendag zeggen op de Hof.”

Geen antwoord. Daatje slofte weer weg, te opgewonden over het bijzondere van dezen dag om zich te ergeren aan Kee met haar nukken.

En ja, 's middags, voor ze in de pastorie bij het intieme dinertje aan tafel zouden gaan, werd op „den Hof” afscheid genomen: 't was als de „incomste” van een koningskind, toen het ranke figuurtje in het wit zijden japonnetje en den golvenden tulen sluier, aan den arm van haar man, op de hooggehakte zijden schoentjes de poort inschreed, de oude lage welbekende zaal binnentrad. Een kleine page, in groen fluweelen pakje met kanten kraag, een vijfjarig jongetje, kind

De oplossing van onze Kruis-prijsvraag

Hierboven vinden onze lezers de oplossing van onze in het Kerstnummer uitgeschreven Kruis-prijsvraag. Op de linker tekening ziet men, hoe het kruis in vijf stukken is verdeeld; uit de rechter afbeelding ziet men, hoe deze vijf stukken moeten worden gelegd, om te-zamen een vierkant te vormen.

Door loting zijn de prijzen als volgt toegewezen.

Een prijs van f 2.50 aan:

den heer D. Ingerman, B. Wuyttersaan 35, Amersfoort; Mev. C. J. Stroombenbergh, Abcoude; den heer B. Valkenburg, Kromhoutkazerne, II Bat. 2e Comp. Utrecht; Mevr. C. C. Hoekstra-Koster, Pastorie Ger. Kerk, Valthermont-Oost, (Dr.).

Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure, ontvingen:

de heer W. Vasbinder Jr., Dahliastr. 32, Alkmaar; Mevr. Pakvis, Schiedamscheweg 242a, Rotterdam; de heer C. de Looze, Dorpsstr. 122, Renkum; de heer H. v. Barneveld, Voorstadslaan 351, Hees bij Nijmegen; mevr. S. A. J. Knoppers-Dieleman, v. Asch v. Wijckstr. 15, Amersfoort.

Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer aan de prijswinnaars toegezonden.

van zijn zuster, hield het einde van den sluier vast.

Ieder kreeg een hand, van hem en van haar, en het kleine ventje keek met groote ernstige oogen toe. Hier en daar klonken snikken, en de stemmen beefden, die haar een: „Veel geluk”, en een: „Gods besten zegen!” toewenschten. Och, nu beseften ze pas de volle werkelijkheid, dat Elientje van hen weging.

Toen ieder een beurt had gehad, keek toch Elientje nog rond, als miste ze iets. Nu klonk een stem:

„Kee Zult is er niet, die leit ziek!”

Kee! Dat was waar ook, Kee Knorrepot, zooals ze wel eens genoemd werd. Die zou bijna nog vergeten worden!

„Kan ik even naar haar toe?”

De moeder van „den Hof” knikte.

„O, jawel, ze zit zoo'n beetje op in de kussens.”

Gedienstig schoof een oudje voor hen uit, de drie trapjes op, die naar het ziekenzaaltje leidden, en gooide de deur open.

„Kee, hier is vesite.”

Onwillig wendde Kee het hoofd om: ze had geen behoefte aan afleiding, ze wou liefst maar niemand zien, vandaag heelemaal niet. Maar nu werden haar oogen groot en grooter,

en haar onderkaak begon opnieuw onrustbarend te beven. Werd hier een sprookje werkelijkheid? Zooiets had het kale ziekenzaaltje, met de gewitte muren en den krakenden planken vloer nog nooit gezien.

Daar schreed het jonge paar op haar toe; de kleine page klemde den sluier krampachtig in de handjes, keek met angst naar het beenige vrouwengezichtje, met het wit-gebreide mutsje op het grijze piekige haar: zóó had hij de tooverkol afgebeeld gezien in zijn prentenboeken!

„Kee'tje,” — 't klonk zoo hartelijk en lief, dat plotseling een luide snik losbrak, zonder dat Kee het kon verhinderen, — „ik kom je goedendag en vaarwel zeggen.”

In haar stemming van eigen groot geluk, vol illusies en

De verbouwing van het Stadhuis te Amsterdam. Hoever men thans reeds met de verbouwing gevorderd is.

schoone toekomstbeelden, voelde Elientje des te schrijnender het contrast tusschen eigen leven, dat zoo schitterend en beloftevol voor haar lag, en het armzalige eenzame bestaan van dit diaconie-vrouwtje, de misdeelde, die niets meer te wachten had dan een graf op het armengedeelte van het kerkhof. Ze legde een arm om Kee's schouders, boog zich naar haar over, zoodat haar donzen wang die van Kee beërde.

„Kee, zorg, dat je weer gauw beter wordt. Als ik overkom, misschien met Vaders verjaardag in September, moeten we samen buiten op de bank kunnen zitten babbelen, hoor. Daar reken ik vast op.”

Ze voelde het magere lichaampje trillen; antwoorden kon Kee niet. Nu schudde de jonge man haar de hand, wenschte haar ook beterschap en een: tot ziens.

Thans moesten ze weer gauw weg, — het ventje in het fluweelen pakje struikelde bijna in de haast om, dicht tegen de nieuwe tante aan, de deur te bereiken. „O, stel je voor, dat hij hier alleen moest blijven, alleen met die tooverkol!”

Nog even keerde Elientje het hoofd om, knikte Kee toe; daarop viel de deur achter hen dicht.

En nu, nu strekte Kee de armen uit, de magere dorre armen, zoodat de mouwen van het paarse nachtkak terugvielen tot den elleboog. En zonder dat ze het wist, ontsnapte haar de kreet:

„O, kind, kind”

Kreunend zakte ze in het kussen terug, en terwijl brandende tranen de anders zoo felle grijze oogen verduisterden, nokte ze:

„'n Bruid, 'n bruid! Ik had het ook kunnen zijn . . . als ze hem mij niet afgetroegeld hadden . . . vroeger. Maar 't hindert niks meer . . . als zij nou maar gelukkig wordt . . . zij . . . Elientje”

En nog lang bleef ze zachtjes liggen schreien

J. CATS Jr.

FORENSEN-GELUK

Menschen, die hun broodje hebben
In de stad, zoo duf en druk,
Denken dikwijls in het voorjaar
Aan het landelijk geluk.
Deze vrienden van natuurschoon
Hebben slechts één hartewensch:
Nog eens „buiten” te gaan wonen,
Zij het dan ook als forens.

Als dat ideaal vervuld is,
Voel je je in 't paradijs;
Uit je eigen tuintje pluk je
Bloemen, vruchten en radijs.
Eitjes heb je van je kippen,
En al kost 't een lieve duit,
Kippen-houden spaart je zeker
Kosten van een wekker uit.

Als forens rijs je in waarde,
En het stemt je zeer content,
Dat je voor je huisgenooten
Op z'n minst onmisbaar bent.
Wat in 't dorp niet is te krijgen
— Op, voor jou, wild-vreemd terrein —
Mag je voor je vrouw meebrengen,
Daar je toch in de stad moet zijn.

Als je voor je buitenhuisje
In een fijnen ligstoel troont,
Heb je het gevoel, alsof je
In een echte villa woont.
Daarbij brengt je één ding zeker
In een waren rijkaards-waan,
Want je vrind, de fiscus, slaat je
Als forens haast dubbel aan.

Nóg een waarlijk groote lichtzij
Van het leven op het land
Is wel: het versterkt gelukkig
Danig den familieband.
Neven, nichten, ooms en tantes,
Die je vroeger haast niet zag,
Komen in den lieven zomer,
Puur uit vriendschap, dag aan dag.

En tenslotte heeft de minnaar
Van het heerlijk voog'lenkoor
Op de arme stedelingen
Ongetwijfeld heel wat voor.
's Morgens-vroeg, als hij naar stad gaat,
Kweelt de leeuwerik z'n zang,
En wanneer hij 's avonds thuiskomt,
Slaat de nachtegaal reeds lang

Pandoeren

Redacteur: K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.

Alle mededeelingen, deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

L. v. P. te Rotterdam. Uw gezonden opl. faalt. Bij den 4en slag laat u D uitkomen terwijl C den slag haalde. Bij den 6en slag laat u B spelen terwijl D den 5en slag haalde. Onge-schikt. K. H. te Delft. In uw gezonden probleem laat u B en C tweemaal verzaken, hetgeen niet geoorloofd is. S. J. te Amsterdam. Alle spelen kunnen met roem geschieden, dus ook „Kereltje”. Een praatje wordt nimmer gespeeld zonder troef aan te kondigen.

Uiteenzetting der verschillende spelen zooals die in Art. 16 van het reglement genoemd zijn.

In een der vorige rubrieken hebben wij een voorbeeld opgenomen van een gewonnen spel (150 punten), en belooft den een op te nemen waarbij de spelers verliezen. Dit voorbeeld zullen wij thans behandelen.

Gegeven was als volgt:

A	B
Harten Heer.	Harten 6, 7, Boer.
Ruiten Boer, Vrouw Heer.	Klaveren Aas.
Klaveren 7, 8, 9, 10.	Schoppen 8, 10, Boer, Vrouw
C	D
Harten 8, 9, 10.	Harten Aas.
Klaveren Boer, Vrouw, Heer.	Ruiten 7, 8, 9, 10, Aas.
Schoppen 7, Aas.	Schoppen 9, Heer.

Kijkkaart: Harten Vrouw.
Daar A had gegeven, mocht B het eerst aankondigen. B annonceerde 120 p. C aan de beurt zijnde annonceerde 130 p. vervolgens D 140 p., A 150 p. Nu ging A van de veronderstelling uit, Ruiten Troef driekaart met stuk en Klaveren Aas; in de hoop dat er een of meer klaveren vrij zouden worden. Achteraf bleek dat C „Kereltje” had moeten spelen. Hierop komen wij later bij de bespreking van dit spel terug.

A speelde dus. De kijkkaart bleef liggen.
1e Slag: A Ruiten Boer, B, die geen troef heeft en de maat bleek te zijn, roemt driekaart bij en speelde Schoppen 10. C geen troef hebbende speelde Harten 8, D vraagt alvorens bij te spelen hoe hoog de roem van A is. Deze bleek te zijn van Klaveren 10 en Ruiten Heer. Nu keurde D die roem af, omrede zijn roem van troef 10, en dus hooger was. Aldus bleef

voor A en B 20 van „stuk” over. D speelde nu Ruiten 7. (De slag is aan A.)

Doordat nu de roem van A en B afgekeurd is, moesten zij dus 130 punten maken.

Dat dit tot de onmogelijkheden behoorde, zullen wij uit 't verdere verloop van het spel zien. Er komt hierbij nog een voorname factor n.l. dat D sterker in de troeven is dan A. Het werd dan ook voor A en B een hopeloos spel.

2e Slag: A Klaveren 7, in de hoop dat B eenige mooie handkaarten heeft, waardoor A op de achterhand bleef. B Klaveren Aas (gedwongen), C Klaveren Heer. (D heeft immers nog troeven genoeg) D Ruiten 10. (D is aan slag.)

3e Slag: D Ruiten 9. Natuurlijk! Eerst de troeven uithalen! A Ruiten Vrouw en roemt „stuk”. B Schoppen 8, C Harten 10! (D is aan slag.)

4e Slag: D Ruiten Aas, A Ruiten Heer, B Harten 6, C Schoppen 7. (D is aan slag.)

Verder spelen was niet noodig, daar C en B reeds meer punten hadden gehaald dan noodig waren. Indien A Ruiten troef had gespeeld met Ruiten Aas, dan hadden zij het spel gewonnen, maar wanneer men vooraf elkanders kaarten kon zien, dan zou ieder spel gewonnen worden.

(Wordt vervolgt).

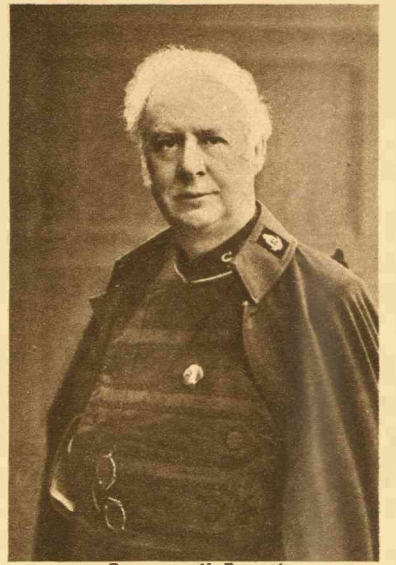
Z. E. Yrjö Saastamoinen,

de Finsche zaakgelastigde, die een dezer dagen de leiding van den Finschen gezantschapspost te 's-Gravenhage neerlegt, om naar zijn vaderland terug te keeren. De Finsche Regeering verleende aan den scheidenden diplomaat den persoonlijke titel van buitengewoon gezant en gevormachtigd minister, een eervolle onderscheiding, waaruit blijkt, hoezeer de verdiensten van den heer Saastamoinen ook in zijn vaderland op prijs worden gesteld.

Het voorstel tot Kamerontbinding van de S. D. A. P.

Maanden reeds had het Binnenhof te 's-Gravenhage in zoete rust liggen dommelen, totdat het Dinsdag 2 Maart tot nieuw leven gewekt werd. Dien dag n.l. kwam op verzoek van den leider der S. D. A. P., den heer Albarda (inzet), de kamer bijeen, om zijn verzoek tot kamerontbinding (dat met 70—24 stemmen verworpen werd) te behandelen. De drukte vóór het gebouw der Tweede Kamer, tegen den tijd dat de zitting een aanvang zou nemen.

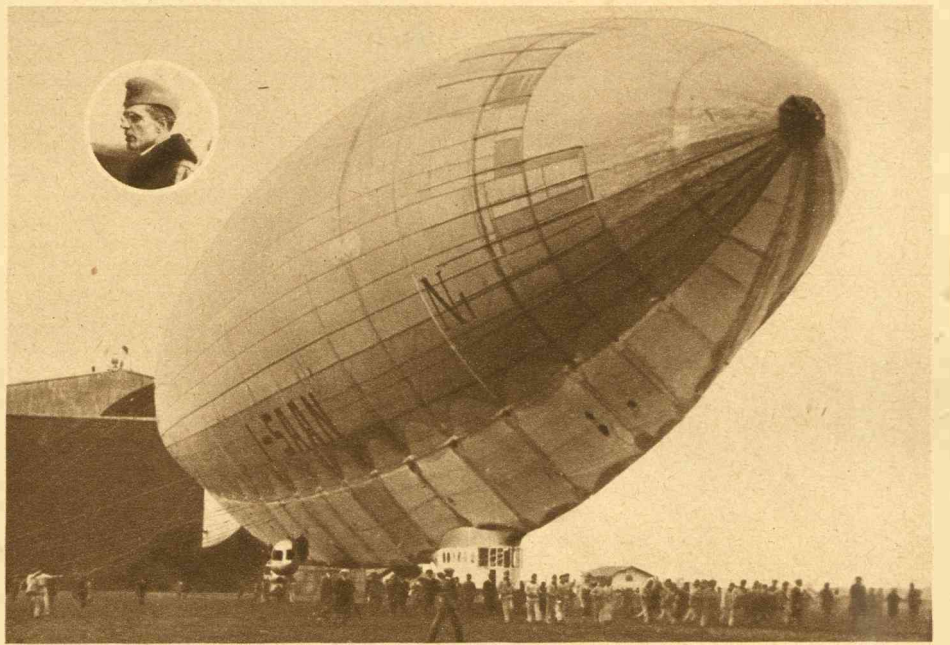
Bramwell Booth,

de leider van het Leger des Heils, vierde den 8sten Maart zijn 70sten verjaardag. Op zijn twaalfde jaar begon Booth reeds in 't openbaar te werken voor zijn ideeën, en toen hij 18 jaar was, trad hij als officier in het Heilsleger.

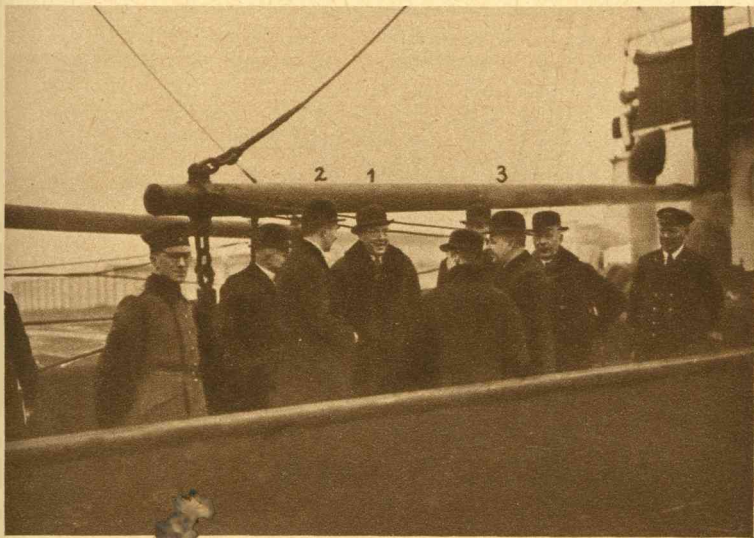
De nieuwe pontonbrug bij de Kooy te Den Helder,

die een belangrijke verbetering brengt in de verbinding tusschen de beide oevers van het Noordhollandsch Kanaal, is de vorige week in het bijzijn van talrijke autoriteiten voor het verkeer opengesteld.

Per luchtschip naar de Noordpool

Het Italiaansche luchtschip N. I. waarmede Amundsen de Noordpool hoopt te bereiken, is thans omgebouwd en gereed voor den tocht. — Het schip nadat het omgebouwd is, vóór zijn eerste proefvlucht op 27 Februari. In den inzet kolonel Nobile, die de N. I. onder Amundsen's leiding zal besturen.

Links:

De aankomst van Prof. van Hamel te Danzig

1. Prof. v. Hamel, de nieuwe Hooge Commissaris van den Volkenbond te Danzig; 2 de Nederlandsche consul de heer H. G. Brinkman; 3 Dr. Ferber, vertegenwoordiger van den Senaat van de Vrije stad Danzig.

Rechts:

De nieuwe veemarkt te Gouda

Een overzicht van de nieuwe veemarkt op het voormalige Kazerneplein te Gouda, die den 4en Maart door het gemeentebestuur officieel in gebruik is gesteld.

Paul Schramm,

de beroemde Weenske pianist, die onder de auspiciën der Intern. Concertdirectie Ernst Krauss een derde tournee door ons land maakt. In April hoopt Paul Schramm een meestersconcert te geven.

Het 12 $\frac{1}{2}$ -jarig bestaan van het Gymnasium te Apeldoorn

Groep van rector, leeraren, leerlingen en oud-leerlingen, gemaakt ter gelegenheid van het jubileum op 1 Maart l.l.

Mohammad Ali Khan

De Oostersche tenor Mohammad Ali Khan „The Hindoo Caruso" maakt onder de auspiciën der Int. Concertdir. Ernst Krauss een tournee door ons land. Anton van der Horst zal den gevierden zanger begeleiden.

(Foto H. Berssenbrugge).

DE ONTKNOOPING

„Ah, ik verveel me dood hier!" zei Donald Clarriss, terwijl hij het ochtendblad driftig naast zich op de tafel gooide. „Laten we alsjeblieft die ellendige stad hier uitgaan! Ik moet frissche lucht hebben, zéélucht! Laten we naar zee gaan!"

Dolly stemde direct toe. Ze moest altijd wel toestemmen in hetgeen Donald wilde. Vijf oneindig lange en ongelukkige jaren geleden was ze met hem getrouwd; ze was toen een meisje, een kind bijna nog geweest, van even achttien jaar, en hij een man van over de dertig. Ze was met hem getrouwd, omdat haar vader en moeder er haar toe gedwongen hadden, en ook, omdat ze den moed had gehad te hopen, dat de „romantiek" in hun omgang nog wel komen zou, later, wanneer haar invloed zijn drift en ruwheid wat zou hebben getemperd. In dien tijd had ze het ook nog wel eens gewaagd, schuchter haar meening te zeggen, maar de ondervinding had haar geleerd, hoe vreesselijk hij kon zijn, wanneer ze hem ook maar in de kleinste kleinigheid durfde tegenspreken.

Tóch was ze blijven hopen, dat het wel gaan zou wanneer ze maar eenmaal getrouwd waren. Maar ze was bitter teleurgesteld geworden. Zijn bruutheid en drift waren nog eens zoo erg geworden, en hij deed nu zelfs geen poging meer, zich tegenover haar ook maar iets in te binden. Zijn liefde voor haar was spoedig verdwenen. Die was te gepassioneerd geweest, om lang te kunnen duren. In haar plaats was een soort van machtswellust gekomen, en hij schepte er vermaak in, telkens wanneer hij merkte hoe bang ze voor hem was geworden, en hoe ze leed door den band die haar voor immer aan hem verbonden had. Ze was geheel en al zijn macht, dat wist hij, en het was hem een behoefte en een genot er bij iedere gelegenheid misbruik van te maken.

Voor Dolly waren die vijf jaren even zoovele eeuwen geweest; en met schrik dacht zij aan de toekomst, die haar een eeuwigheid van kwelling leek, zonder éen enkele kans, dat ze ooit uit die ellende weg zou komen.

Donald was sterk en gezond; hij zorgde goed voor zichzelf, en hij was in de kracht van zijn leven; toen hij veertig was, scheen hij nog in zijn eerste jeugd te zijn, terwijl zij, nauwelijks vijftig, geknakt was als een lelie, die door een ruwe hand was afgeplukt.

Toen ontmoette zij Michael.

Michael was een kunstenaar, en hij bekeek de wereld van een hooger en mooier standpunt dan Donald. Van het eerste oogenblik af, dat Michael haar ontmoette, zag hij, dat zij in een ijzeren kooi gevangen was en dat zij zichzelf niet kon bevrijden. Den eersten keer had zij hem ontmoet op een soiré, later ontmoette zij hem aan het strand. En wij allen weten, wat de eenzaamheid van het strand en de wijde uitgestrekte vlakte van de zee beteekent voor een ziel, die naar vrijheid dorst. Daar Michael te ontmoeten, was als een droom van bovenaardsch geluk.

De eerlijkheid en reinheid, waarmee hij alle dingen bekeek, was als een heilzaam bad voor haar ziel, die door de ruwheid van Donald bijna niet meer aan het goede en edele van het leven durfde gelooven. Het was zoo weldoend, dat het leek, alsof zij nu eindelijk vrede had gevonden, en wanneer zij met Michael langs de eeuwig af- en aanrollende golven wandelde, voelde zij zich weer in staat, haar verloren idealen op te roepen en opnieuw het leven onder de oogen te zien. Donald begroette steeds alles wat zij zeide met hatelijkheden; hij was in-en-in verdorven en hij deed haar vaak walgen met zijn insinuaties. Doch Michael was zoo anders. Hij zag de wereld en het leven als iets wonderlijk-moois, en hij

„Ze zullen voorbijgaan," zei hij.
„Ze kunnen niet voorbijgaan. Ze vormen mijn leven. Niets is in staat ze te veranderen of beter te maken."

Haar stem klonk als een droge snik, en ze keek hem aan als een kind, dat zoo juist haar liefste pop gebroken heeft. Niet-te-bedwingen tranen kwamen in haar groote, bruine oogen, en haar mondhoeken trilden. Hij wenschte, dat hij haar nu in zijn armen kon nemen, en haar vertellen, hoe veel hij van haar hield; hij zou haar wel aan zijn hart hebben willen drukken en haar zoo voor altijd hebben willen vasthouden, maar dat zou oneervol geweest zijn. Hij vergat Donald niet, want Michael had een eerlijk en mooi karakter.

Hij kon het niet helpen, dat hij van Dolly met haar bruine oogen en haar goud-blonde haar hield, maar hij wist dat hij zijn liefde moest bedwingen.

Zijn liefde was een deel van hemzelf geworden en was niet meer van hem te scheiden. Dolly merkte het, zag het aan zijn oogen die haar verheerlijkten, wanneer hij haar aankeek. En op een dag, dat hij haar een bezoek bracht, zei ze het hem.

„Je houdt van me?"

Zijn oogen ontmoetten bij die vraag de hare, en zij zag er niets in van de ruwe passie van Donald; het waren de oogen van een verwante ziel, de oogen van iemand, die volmaakt liefheeft.

„Ja," zei hij eenvoudig, „ik houd van je!"

Een oogenblik zwegen ze beiden. Haar vingers speelden zenuwachtig met het fijn-gouden kettinkje om haar hals; hij stond tegen den schoorsteenmantel geleund en tipte de asch van zijn sigaret.

„Wat moeten we nu doen?" vroeg ze ten slotte, en ze keek hem met haar tragische oogen smeekend aan. Hij hief

zijn hoofd op, en hun blikken ontmoetten elkaar. Ze konden elkander nu tenminste in de oogen zien, en dat was reeds iets. De slagboom, dien zij zelf hadden opgesteld, was nu neergehaald.

„Niets," zei hij. „Want er is niets te doen."

„Ik geloof het ook niet. Scheiden gaat natuurlijk niet; zoiets vind ik inférier." Ze huiverde terwijl ze het zei.

„Natuurlijk, daar valt niet aan te denken."

Zóo bleef het eenigen tijd tusschen hen. Hun vriendschap was geheiligd door eerlijkheid en ziele schoonheid. En Donald merkte het en hij dacht erover na, hoe hij deze vriendschap, deze eenige troost in haar leven, kon vernietigen. En in de weken, die hij noodig had om tot een besluit te komen, kwelde hij haar op alle mogelijke wijzen, beledigde hij Michael openlijk waar zij bij was, en verkocht hij grappen, die bijna ruwheden waren.

En nu opeens aan het ontbijt, nadat hij eerst grof was uitgevallen over het eten, haar nieuwe kostuum en de stad, zei hij, dat hij naar zee wilde.

„Laten we naar Hurst Bay gaan. Het zal wel niet naar jouw zin zijn — er is nooit iets naar jouw zin — maar we zouden het toch kunnen probeeren."

Zij zag de schittering in zijn oogen terwijl hij sprak. Ze had hun zomerverblijf te Hurst Bay heelemaal vergeten. Maar direct zag zij het nu voor zich: een kleine villa, vlak aan het strand, met koel-blauwe gordijnen, die wapperden in den zeewind.

„Natuurlijk nemen we den artist mee! Zonder een artistiek tintje kunnen we tegenwoordig niet meer leven, nietwaar?"

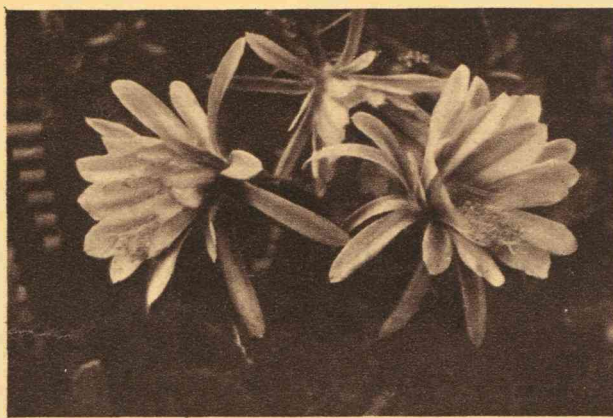

Door de gemeente Hoogeveen aangekocht

Het hierboven afgebeelde kanaal Griendsvveen met de bijbehorende gronden en het fabrieksgebouw is door de gemeente Hoogeveen aangekocht voor de som van fl. 65.000. Daar het station en de spoorlijnen onmiddellijk in de buurt gelegen zijn, is men van plan er een spoorhaven van te maken.

maakte, dat zij zich een beter mensch ging voelen, sinds zij hem ontmoet had. Hij gaf haar het vertrouwen in zichzelf en in de wereld terug.

Later, toen hun bekendheid tot vriendschap was gerijpt, vertelde zij hem iets van de moeilijkheden, die haar het leven zwaar maakten.

Bladcactus

De geleerden noemen deze bladcactus *Phyllocactus phyllanthoides*. Spoedig laten zij thans haar wonderschoone bloemen zien, die slechts drie dagen duren, en is de bruiloft afgevoerd, dan kan men gaan stekken. Men neemt daarvoor een stengel, snijdt dien bij een lid af, laat hem een dag of drie liggen zoodat de wond opgedroogd is en zet hem dan in een potje van 8-10 cm. wijdte en dat gevuld is met goed verteerde bladgrond, wat zand en oude kalkpuin. In de eerste drie weken weinig water geven.

Karakteristieke stadsbeelden uit Meppel

Links de Keizersgracht en rechts eenige typische gevelletjes aan den „Kleine Oever". — Meppel is een welvarende gemeente met ruim elfduizend inwoners in het Zuidwesten der provincie Drenthe. Daar het aan het vereenigingspunt van verscheidene waterwegen ligt, heerscht er een vrij drukke scheepvaart.

ze hij, hatelijk op Michael doelend. Grijnslachend keek hij haar aan. Hij wist, hoe'n pijn hij haar deed door zulke gezegden.

„Misschien wil Michael niet eens komen,” zei ze kalm. „En ik zou het wel prettig vinden, eens alleen met jou te zijn.”

„Als hij niet komt, ga ik ook niet. Ik heb een bepaalde reden, om hem te vragen.”

Achterdochtig keek zij hem aan. Ze had Michael wel willen smeeken, niet te komen, want zij had geleerd, om haar man nooit te vertrouwen. Maar Michael kwam.

Toen zij er heen reden in den auto, zagen ze bij de laatste bocht van den weg opeens de zee, die in het zonlicht schitterde.

„Hoe mooi!” riep Michael opgetogen. „En wat is de zee kalm. Heerlijk om te zeilen of te baden!”

„Ik dacht, dat je niet kon zwemmen?” vroeg Donald.

„Ik kan ook niet zwemmen, maar baden is wat anders. Het is eigenlijk wel een beetje om me voor te moeten schamen, dat ik op mijn leeftijd niet kan zwemmen, maar...”

„We zullen het je leeren,” zei Donald. „Het is heelemaal niet om je over te schamen... En bovendien zijn er heel wat dingen, waarover we ons in de wereld hebben te schamen en die we toch doen...”

Beiden begrepen, wat hij bedoelde. En toch was er niets, waarvoor zij zich behoefden te schamen.

Groot is de beroemdheid van Hagenbeck's schepping; men kan wel zeggen, dat elk beschaafd mensch over de geheele wereld ze bij name kent, doch betrekkelijk zeer weinig landgenooten zullen dit wijdvermaarde dierenpark persoonlijk hebben bezocht, en gaarne door ons eens vernemen hoe het er daar uitziet. Wij meenen onzen lezers dan ook een genoegen te doen door hun op deze pagina een aantal afbeeldingen er van te geven met een beknopte geschiedenis van de wording.

Gottfried Claus Carl Hagenbeck, de grootvader van den tegenwoordigen eigenaar, (1814—1913) kwam in 1848 door een Noordzeevaarder toevallig in het bezit van een aantal zeehonden, en stelde die in Berlijn ten toon. Dit is, kortweg, de oorsprong van deze indrukwekkende dierenverzameling. Men dient goed te verstaan, dat de opzet handel was, en zulks ook heden ten dage nog is. En daaraan ontleent deze instelling dan ook nog steeds haar aantrekkelijkheid. Immers daardoor vindt de bezoeker er telkens andere dieren; er heeft een voortdurend komen en gaan plaats. Alle soorten zijn er steeds vertegenwoordigd, maar de exemplaren zijn vaak verschillend. Men treft er geen dieren, welke er om zoo te zeggen levenslang gevangen zitten, en daardoor veel van hun karakter en natuur inboeten. Neen, deze dieren komen vrijwel

de zeilen zorgde. — „Het is fijn,” zei Dolly, en ze lag achterover en keek naar het zijde-achtige blauw van den zomermemel, waar de witte zeemeeuwen langs scheerden.

„Het zal fijn zijn,” zei Donald, en hij grijnslachte weer.

Er was iets onheilspellends in de manier, waarop hij het zei... Dolly en Michael keken tegelijk op. Ver achter hen lag de kust; ze leek onwonderlijk door den langen afstand en met die kleine huisjes en villa's.

Ze huiverde, alsof ze het op eens koud kreeg.

Toen gebeurde het...

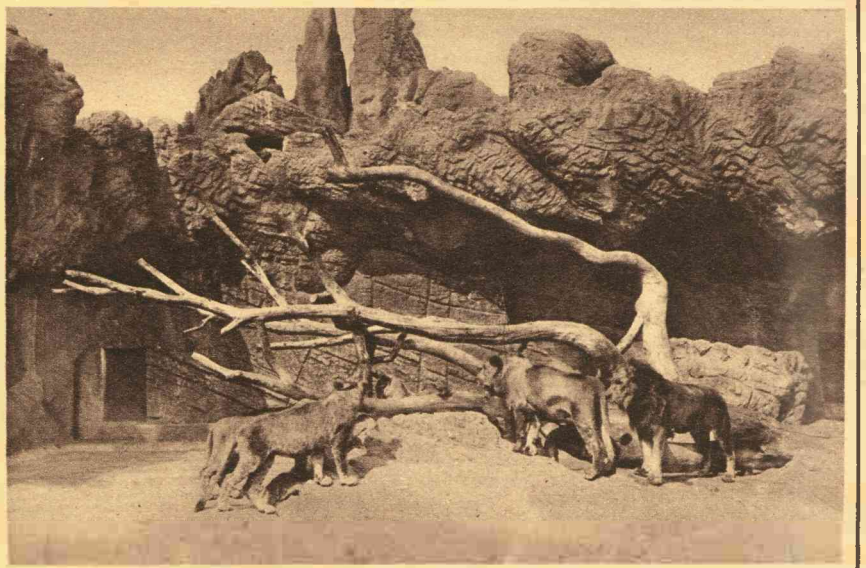
HAGENBECK'S DIERENPARK

Ijsberen-holen in het Noordpool-panorama.

Links:
De apenrotsen bevolkt met mantelbavianen.

Rechts:
De open leeuwen-spelonk.

Dolly dacht aan haar jeugd, toen zij bijna elken dag zwemmen ging in de rivier bij haar huis. Zij was een goede zwemster geweest. Wat zou het heerlijk zijn, om hier met Michael te zwemmen! Zij en Donald, ofschoon hij het uitstekend kon, hadden nooit samen gezwommen; hij had haar steeds aan haar lot overgelaten en altijd zijn vermaak alleen gezocht.

Hun villaatje was een haven van rust na het verbleven in de woelige stad. O, had ze maar den geheelen dag met Michael aan het strand kunnen zijn; maar Donald was er, en hij bespiedde hen altijd en overal. Steeds sloeg hij hen gade met dat grijnzende, uitdagende lachje, dat zijn mondhoeken wreed deed krullen, en dat ze beiden als een vernedering voelden. De weinige oogenblikken echter, die zij alleen konden zijn, gaven hun de kracht zijn verdenking en bedekte toespelingen te verduren, zonder er al te zeer onder te lijden. Uit enkele minuten samenzijn putten zij het vermogen, een langen ganschen dag van oneindig verlangen te verduren...

„Laten we gaan zeilen,” zei Donald op zekeren dag.

„Waarom?” vroeg Dolly.

„O, natuurlijk stel ik weer iets voor, waar je geen zin in hebt,” zei Donald met een verachtelijk lachje, en zij haastte zich te verklaren, dat ze wél wilde.

„Wel ja,” zei Michael, „laten we gaan!”

Ze haalden de boot uit de haven en gingen de zee op; ze dansten over de zon-beschenen golven, terwijl Donald voor

„Pas op!” riep Donald.

De boot helde over; een oogenblik draaide ze rond als een angstige vogel; Dolly keek verschrikt naar Donald, maar hij deed geen enkele poging om de boot te redden. Er was iets vreemds aan hem, iets verheugds, ondanks de grimmige vastbeslotenheid, die er op zijn gelaat te lezen stond. Hij wees hoonend naar Michael.

„Hij kan niet zwemmen!” zei hij.

Toen sloeg de boot om en zij gingen naar de diepte. Ze voelde hoe het groen-blaauwe water over haar heen spoelde,

en machinaal deed ze pogingen om weer boven te komen. Toen zag ze Michael. Ze greep hem, en zei:

„Doe wat ik je zeg!”

Ze riep naar Donald; als die hielp, konden ze Michael redden, maar alleen zou ze er niet toe in staat zijn. Ze zag hoe haar man naar de kust zwom.

„Hij kan niet zwemmen!” riep ze. „Hij kan niet zwemmen!”

Er klonk iets als een hoonend gelach boven het geruisch van de golven uit, een gelach, waarin leedvermaak tot uiting kwam. Alleen zou ze het nooit kunnen doen... ze zouden verdrinken... Ze hield hem op, wanhopig water-tredend om boven te blijven... Haar man zwom door, keek niet om. Toen zei ze ten slotte:

„Het is een heel eind om te zwemmen. Maar het is onze eenige kans!”

„We zullen verdrinken,” zei hij. „Laat me los!”

„Nooit!”

Ze was altijd een uitmuntend zwemster geweest, maar ze werd nu door haar kleeren belemmerd. Ze spande al haar krachten in... Halverwege voelde ze echter, dat ze nooit de kust bereiken zou... Ze zag vaag, hoe mannen aan het strand een boot te water lieten. Donald moest daar zeker al zijn, en ten slotte medelijden hebben gekregen met hen. Het was nu alleen maar de kwestie om vol te houden, totdat de hulp nabij was... Als ze het echter maar kon...

altijd regelrecht uit de wildernis, waar ze op de eigen expeditie-tochten van Hagenbeck gevangen zijn. Bovendien vindt men hier ook niet een enkel exemplaar of een enkel paar dieren van eenzelfde soort, maar vaak heele troepjes. Niet weinig tot het interessante van de verzameling draagt ook het feit bij, dat de groote wilde-dieren er in de hun eigene omgeving leven. Zoo b. v. de leeuwen in spelonken, de beren eveneens, de apen op rotsen, de ijsberen tusschen nagebootste ijsblokken, enz. En het meest verrassend is, dat vele van deze dieren niet achter tralies zijn opgesloten, maar vrij rondlopen. Vlak naast u aan den wandelweg verheft zich een kleine rotshelling, en daar bovenop, door andere rotsen omgeven, ziet men zóó, vrij, de leeuwen loopen. Men krijgt den indruk, dat ze met een paar sprongen langs den rotswand omlaag kunnen komen, en... Doch geen nood, de mensch is er zoo veilig als het maar kan. Want achter de eerste rotshelling verborgen ligt een kloof, breed genoeg om den dieren te beletten er over te springen. Maar de illusie is volkomen, de aanblik der geweldige dieren, zoo schijnbaar vrij in hun natuurstaat, draagt niet weinig bij tot het interessante van Hagenbeck's dierenpark, op zichzelf reeds een der interessantste bezienswaardigheden, die men zich denken kan.

Pinguins in het Zuidpool-panorama

Het gegons in haar hoofd was vreeselijk... Het water golfde en spoelde over haar heen en haar longen dreigden te bersten... Iedere ademhaling was een marteling. Wanhopend, automatisch bleef zij water-treden... met haar eene hand Michael vasthoudend, die haar telkens zei, hem toch los te laten...

Toen de mannen eindelijk bij haar waren, waren haar krachten totaal uitgeput. Ze was er zich niet eens van bewust, dat ze in de boot getild werd, en ze kon eerst weer pas geregeld denken, toen ze op het strand lag en de visschers haar handen wreven.

„Donald?” vroeg ze.

Ze schudden hun hoofd.

„We zagen het ongeluk van af het strand,” vertelden ze. „We konden u niet alle drie redden. De andere heer moet kramp gekregen hebben. Ze zijn nu bezig hem op te zoeken.”

Ze drukte haar natte hoofd in het heete zand, want er welde een

gevoel van innige dankbaarheid op in haar hart en de tranen sprongen haar in de oogen. Ze gaf zich geheel aan haar gevoel over... Het mócht nu... Michael was gered... de dageraad van een nieuw leven brak voor haar aan. Ze voelde hoe ze haar bewustzijn opnieuw verloor... maar ze deed geen poging haar weg-ebbenden geest tegen te houden... want het was haar, alsof zij den hemel van haar geluk binnenging...

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

33)

Het gezelschap van Ashwynne, de Carmichaels en nog een paar anderen, bleven dineeren en dansten daarna — zoowat zes paren. Iedereen had zijn kleeren om zich te verkleeden meegebracht en Helen, die er nooit lang over deed om zich te verkleeden, was 't eerste beneden in de zitkamer, waarvan de muren behangen waren met prachtige schilderijen, meest familie-portretten.

De zitkamer had de atmosfeer van de 18de eeuw behouden met haar prachtige oude meubelen en gordijnen. Helen was nooit de kamer binnengetreden zonder te denken aan de generaties van lieve, goede vrouwen en moeders, die een blank verleden voor Denys en zijn zuster hadden geschapen. Deze gedachte hield haar den laatsten tijd steeds bezig.

Ze stond dien avond bij het raam dat uitzag over het grasveld en het park, gehuld in gouden avondlicht en schaduw, toen een stem haar deed opschrikken; graaf Arescu was geruischloos binnengetreden.

„Onze vriend Sir Denys is een benijdenswaardig mensch, niet waar, mademoiselle?” zeide hij. „Deze oude Engelsche huizen zijn toch zoo mooi.”

Zij antwoordde hem met kalmen ernst.

„Ja,” zeide zij, „deze huizen schijnen zoo zelfstandig te zijn, met een atmosfeer erom heen, alsof ze altijd bemind en geliefd zijn geworden.”

„Men kan zich dat ook wel voorstellen.”

Zijn kleine zwarte oogjes namen haar nauwkeurig op. Evenals op het eerste gezicht maakte zich een ongewone ontroering van hem meester, die slapende gevoelens wakker maakte in dezen man, die reeds gedurende verscheidene jaren de paden van absoluut gewetenlooze diplomatie betreden had. Ze was zoo jong en onschuldig ondanks haar rustige waardigheid. Hij had zich plotseling opgelucht gevoeld, toen hij getroffen was door de vertrouwelijke verhouding tusschen zijn gastheer en haar.

Een oplossing van alle moeilijkheden zou dit zijn, zonder dat men zijn toevlucht zou hoeven te nemen tot die duistere handelingen, waarvoor hij zoo terugdeinsde.

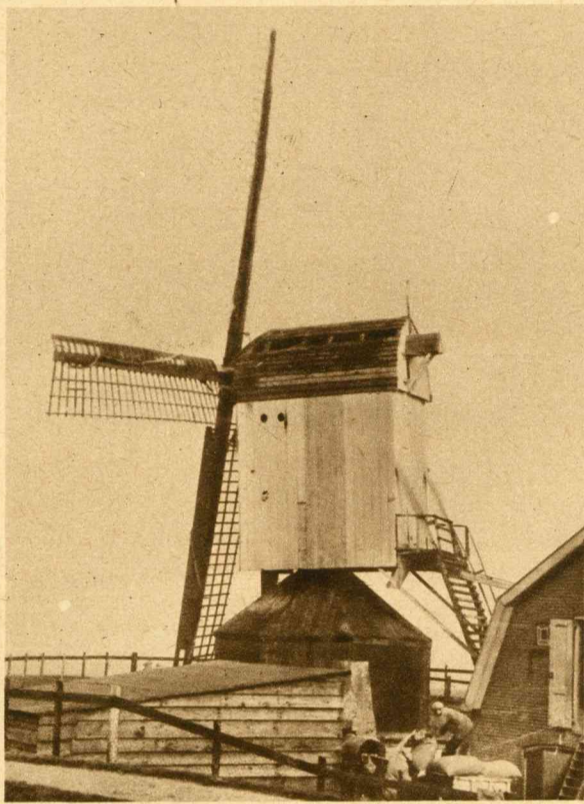
Hij wist (het was merkwaardig, hoeveel deze kleine man, enthousiast voor legenden en literatuur, wist) dat het geheim, dat Mrs. Carmichael bewaarde, reeds 16 jaar lang goed verborgen was gebleven voor de politieke partijen in Sarcovia. Alleen de ontdekking, door bloot toeval, van den verkoop van het koninklijke diadeem bij Yvetot te Parijs, en de verhalen van een stervenden ouden dienaar van de Carovitch-dynastie, had de partij van den graaf op het spoor gebracht. Maar men jaagde het wild nu op van twee kanten; en dit oogenblik was meer dan geschikt voor een revolutie. Hij had geloofd, voor hij naar Mellowby kwam, dat dit het oogenblik was, waar Mrs. Carmichael die 16 jaren op gewacht had — ze was te verstandig, om door overhaast handelen zich aan gevaaren bloot te stellen — ze had 16 jaar gewacht. Hij had geloofd, dat ze nog steeds wachtte. . . . op het kritieke oogenblik . . . om de identiteit van het meisje te openbaren aan het Sarcovische volk en haar verwantschap met het vroegere koningshuis.

Neen, nu was hij niet meer zeker. Was Mrs. Carmichael geen samenzweerster? Was ze slechts de eenvoudige, bekrompen Schotsche oude vrouw, die ze scheen te zijn, zonder eerezucht of plannen, maar alleen het geluk beoogend van het meisje, dat zij als haar eigen dochter opgevoed had?

Hij bepeinsde, of ze die wet kende van Sarcovia, die allen van den troon bande, die eenmaal een vreemde nationaliteit hadden aangenomen? Als dat zoo was, was ze klaarblijkelijk heelemaal geen samenzweerster, als ze de vriendschap tusschen Denys Berrick en haar aangenomen dochter zoo toeliet. Als ze onwetend was, tant pis! Dat het dan ook maar verder mocht gaan; het zou in ieder geval in zijn voordeel zijn. Als dit meisje Lady Berrick kon worden, vóór de partij, die haar in Sarcovia wilde, het zou ontdekt hebben, dan zou alles in orde zijn. Een huwelijk met een Britsch onderdaan zou haar een Engelsche vrouw maken, en de regeerende dynastie van Sarcovia zou verder van haar niets meer te vreezen hebben.

Dien heelen avond, terwijl hij zoo hoffelijk en vriendelijk mogelijk was tegen iedereen, en meedeed aan iedereen dans, zou hij toch ieder oogenblik hebben kunnen zeggen, of Helen en Denys samen waren of niet. Hij wist altijd, of ze in of uit de kamer was. Ze was gemakkelijk te onderscheiden van de rest, daar ze langer was dan de andere vrouwen, of ze scheen althans langer door de wijze, waarop zij 't hoofd droeg. Ze droeg de japon van witte kant, die ze op haar eerste diner op Ashwynne gedragen had, welker losse, half-doorzichtige mouwen opmerkelijk waren in tegenstelling met de mouwlooze japonnen van de anderen. Zij droeg dien avond geen juweelen, slechts een bos donkerroode rozen als corsage.

Ze gunde den Sarcovier twee dansen, en na den laatste gebeurde er iets vreemds. Zij waren door den tuin geslenterd na den tweeden dans en zaten in gemakkelijke stoelen op het steenen paadje vlak bij de eetkamer. Hij vroeg haar verlof om te rooken; en deze man, anders zoo handig en netjes, was buitengewoon lomp bij het aansteken van zijn cigaret. Terwijl hij voorover leunde, de vlam beschuttend tegen tocht, brak de kop van de lucifer af en viel op haar arm, de kant en de gazen mouw verbrandend.

De oude wip-molen te Enkhuizen, de eenige in ons land, die nog op den stadswal staat, zal naar wij vernemen, gesloopt worden.

De kreet, dien zij uitte, half van pijn en half van schrik toen de vlam flikkerde, was haar nauwelijks ontsnapt, of hij had reeds de dunne stof gegrepen met een uitroep van schrik en had de vlam gedoofd, de mouw oplichtend met een onstuimigheid, die haar heelen arm ontdekte.

„U hebt u toch geen pijn gedaan, mademoiselle?” vroeg hij ongerust, en zij verzekerde hem dat er niets was, hem haar arm toonend die ongeschonden was, behalve een klein rood puntje net onder den binnenkant van haar elleboog. Daarna schold hij zich in 't Fransch uit voor alles wat leelijk is, over zijn stomme onhandigheid. „Ik heb uw prachtige japon geheel bedorven!” riep hij berouwvol uit. Ze zeide hem, dat er gemakkelijk een andere mouw zou kunnen ingezet worden.

„Kijk, dat kleine puntje is maar verbrand, men ziet het bijna niet. Ik zal aan het meisje van Miss Berrick vragen, of ze het gaatje even wil toehalen. Weest u als 't u blijft niet zoo ongerust.”

Ze glimlachte hem vriendelijk toe, toen ze opstond, de gescheurde mouw om haar arm slaand. Hij was zoo ongelukkig, de arme kleine man.

Maar het was niet de herinnering aan dien lach, dien graaf Arescu met zich mee droeg, hoe liefelijk die ook was. Het was de scheidende visie van een breede, kronkelende lijn, net een litteken — zacht rood tegen de witte huid — die om den geheelen bovenarm heenliep. Hij had gezien, wat hij had willen zien — waar

de beroemde Fransche dokter, die bij de geboorte van Helen was tegenwoordig geweest, nog op zou willen zweren — het gevolg van den diepen indruk, gegroefd in het hart van wijlen de koningin van Sarcovia, toen de vreeselijke bomaanslag den arm van een van de heeren van het gevolg had gewond en met zijn bloed haar japon bevlekt had.

Hij nam haar mee naar het huis, en verliet haar, om, zooals hij dacht, Blanche Berrick's meid te zoeken. Maar Mrs. Carmichael zelf ging met haar naar toven en herstelde de mouw met vlugge, zenuwachtige vingers.

„Hij heeft toch niets gezien, Helen?” vroeg ze ongerust. Helen antwoordde, dat ze er niet zeker van was. Hij zou het gezien kunnen hebben, als hij gekeken had, maar ze dacht, dat hij te verschrikt was geweest. Haar moeder fronste twijfelend de wenkbrauwen; toen, de stille vraag in de oogen van het meisje ziende, zuchtte ze en schudde het hoofd, en Helen sprak de vraag niet uit. Ze was opgegroeid, wetende, dat om de een of andere reden dat vreemde teeken op haar arm steeds verborgen moest blijven. Op school had zij altijd alleen geslapen, en zelfs haar badpakken hadden heel nauwe, sluitende mouwtjes.

Ze had er nooit veel aan gedacht; maar af en toe had de geheimzinnigheid van het geval haar beziggehouden en vanavond zou zij er wat voor gegeven hebben om te weten, waarom het zoo belangrijk was, dat de Sarcovische gezant het niet gezien had.

Ze ging in gedachten naar beneden naar de hall, waar Sir Denys verlangend op haar stond te wachten. De muziek speelde reeds een heerlijke melodie, en ze werden opgenomen in het rythme zonder meer tijd te verliezen. Sir Denys danste goed, en Helen vergat in de armen van haar geliefde al haar angst en ongerustheid, terwijl ze over den gladden vloer gleed, onbewust van den haat in de oogen van Viola Heathcote, die haar met een kwaadwilligen groenen glans volgden, alsook van de ernstige sympathie in den blik van Warriner en de woedende uitdrukking, waarmee Danvers haar nastarde.

Haar stemming van overmoedige vroolijkheid hield zij dien heelen avond. Zelfs Sandy, die haar, toen zij om twee uur 's nachts thuiskwam, onstuimig begroette, kon haar niet neerslachtig maken door de herinnering aan het lot, dat zij Zaterdagnacht zoo nauwelijks ontsnapt was. Sir Denys bracht haar thuis, en eischte dat hij het huis zou rondgaan, en probeerde de inbrekers signalen die er dien dag aangebracht waren. Hij had zelf een man van Axeton gehaald reeds vroeg in den morgen, om het karweitje uit te voeren.

De beide Carmichaels voelden zich daardoor meer beveiligd.

„Ik kan me niet begrijpen, dat we er niet eerder aan gedacht hebben,” zeide Helen.

„Vrouwen denken nooit aan datgene, wat het meest voor de hand ligt,” zeide Sir Denys vroolijk. „Waarom zouden ze ook? Hun hersens zijn voor liefelijker problemen ingericht.”

Misschien had hij gelijk. Helen had den dag doorgebracht met opzet Danvers vermijdend. Dat feit zou zich den volgenden dag op een onaangename manier op haar wreken.

HOOFDSTUK XVII.

Danvers speelde geen tennis; en Helen had gehoopt, dat hij het den vorigen dag zoo vervelend zou hebben gevonden, dat hij niet weer zou komen voor den tweeden keer. Maar de auto van Ashwynne haalde haar in op weg naar Mellowby, en Danvers chauffeerde.

Het was niet mogelijk om te weigeren, dat hij ze meenam, en toen ze bij het huis aankwamen, was het voor Helen nog moeilijker, om zich van zijn gezelschap te ontslaan, daar Denys een single speelde en de Radleighs ook onmiddellijk spelen moesten.

„Je vader is er den laatsten tijd nogal naar aan toe geweest,” zeide Danvers plotseling, terwijl ze over het grasveld slenterden, een klein eindje van de anderen af. „Ik ben er een paar dagen geleden nog geweest en Mrs. Sanderson was nogal ongerust over hem.”

„O,” Helens oogen verdonkerden en keken treurig. „Is er niets, dat ik voor hem zou kunnen doen? Bent U er wel heelemaal zeker van, dat hij noch mijn moeder, noch mij zou willen spreken?”

„Hij heeft er mij niets van gezegd,” antwoordde Danvers. „Ik zal het u laten weten, als hij het wensch.”

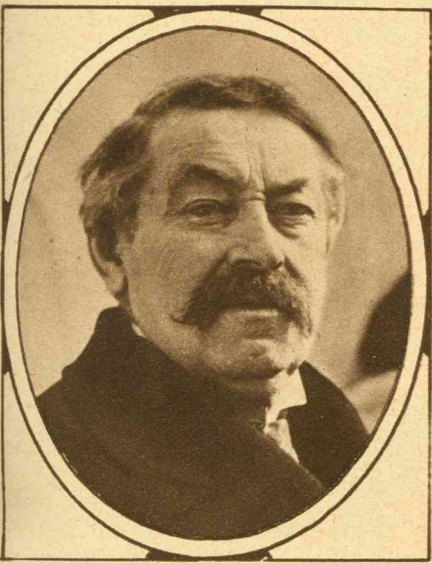
„Als ik nu maar iets voor hem kon doen,” herhaalde Helen verdrietig. „Het is zoo vreeselijk om te denken, dat hij zoo vlak bij is en dat we toch niets kunnen doen.”

„Er is één ding dat u zou kunnen doen,” zeide haar metgezel grijnzend, „als de gedachte aan hem u zoo verontrust.”

(Wordt vervolgd)

Abonnees, maakt nieuwe abonnees! Uw aanbeveling van ons blad moet succes hebben! Voor iederen abonnee, dien gij aanbrengt, ontvangt ge bovendien een keurig boekwerk cadeau! Ook uw nieuwe abonnee ontvangt gratis een boekwerk!

UIT HET VOLLE LEVEN

Briand,

de Fransche minister-president en minister van buitenlandsche zaken, wiens ministerie de vorige week bij de behandeling van de belasting op de betalingen ten val werd gebracht.

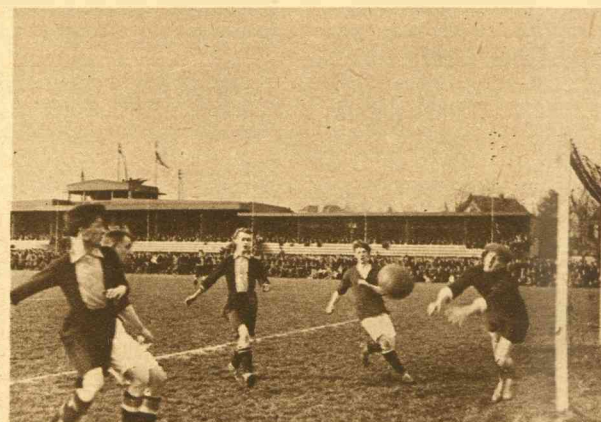
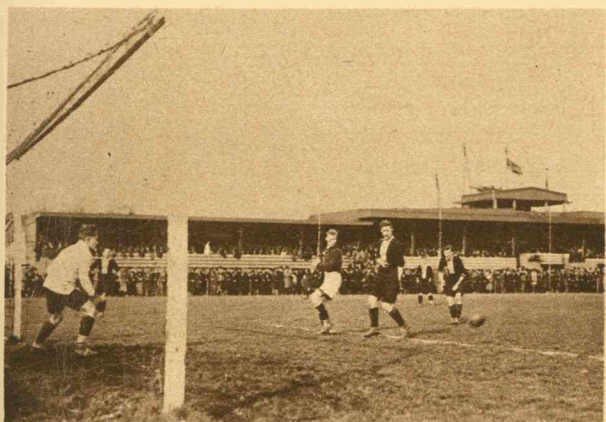
„Kennis is Macht” te Leiden jubileert

De vorige week werd officieel het feit herdacht, dat de avondschool voor Handelsonderwijs „Kennis is Macht” te Leiden 50 jaar bestond. Het bestuur tijdens de receptie. Zittend v. l. n. r.: Mej. J. Duilemond, de heeren A. W. Vink, G. W. Zandvoort Jr., H. J. W. Peeters, A. J. J. Verbrugge (directeur). Staand, zelfde volgorde, de heeren: L. S. Offringa van Sumatra's Westkust en oud-lid van den Raad van Ned.-Indië.

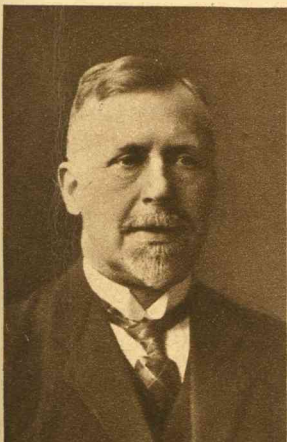
W. J. N. Michielsens †

Te 's-Gravenhage is op 81-jarigen leeftijd overleden de heer W. J. N. Michielsens, oud-gouverneur van Sumatra's Westkust en oud-lid van den Raad van Ned.-Indië.

't Gooi—Stormvogels 1—2

Zondag 1.1. had in het Sportpark te Hilversum de voetbalwedstrijd 't Gooi—Stormvogels plaats. Doordat laatstgenoemde club een 2—1-overwinning wist te behalen, legde zij beslag op den titel van kampioen in de afdeling West I. — Onze foto's, door onzen eigen fotograaf gemaakt, geven, links: de doelman v. d. Brink van 't Gooi in actie. Midden: de winnende ploeg van de Stormvogels. Rechts: De keeper van de Stormvogels, Thijssen, redt op schitterende wijze.

Ds. J. Riemens,

Nederd. Herv. Predikant te Leiden, hoopt den 17en Maart a.s. zijn 25-jarige ambtsbediening te herdenken.

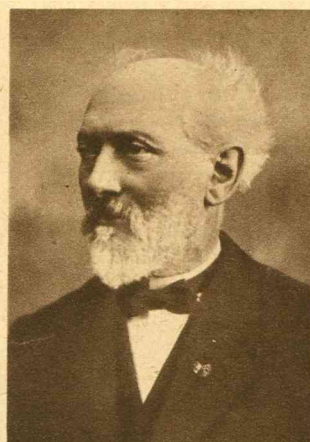
Dr. P. van Hoek †

Te 's-Gravenhage is den 3en Maart op 61-jarigen leeftijd overleden Dr. P. van Hoek, oud-directeur-generaal van den landbouw.

A. W. Bos

De heer A. W. Bos, directeur van Publieke Werken te Amsterdam, aan wien op zijn verzoek eervol ontslag is verleend. Den eersten Mei a.s. zal hij zijn ambt neerleggen.

Ds. F. W. Drijver

Den 7en Maart 1.1. was het 40 jaar geleden dat Ds. F. W. Drijver te Naarden de evangeliebediening aanvaardde.

Anton Sistermans †

Anton Sistermans, de bekende zanger en paedagoog, is te 's-Gravenhage vrij onverwacht overleden.

De hondententoonstelling te Breda

Zondag 1.1. hield de Kynologienclub de Baronie te Breda een interessante hondententoonstelling. — Hierboven twee fraaie bekroonde dwergkeesjes.

Een al te gevaarlijk punt, om zonder bewaking te laten

Deze onbewaakte overweg aan den Dordtschen weg nabij Emmen (Emmen—Nieuw-Dordrecht, Drente) ligt midden in de bebouwde kom. Voortdurend passeeren er kinderen, terwijl het uitzicht door de rijen huizen geheel wordt belemmerd.

De hondententoonstelling te Breda

Anthony John, de Engelsche bulldog, die den eersten prijs behaalde.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Over Kinderopvoeding.

Fröbel, de groote kinderkenner, heeft eens gezegd: Begin altijd met het eenvoudigste en geef de moeilijkheden geleidelijk opklimmend.

Als wij dit zoo lezen, vinden we het heel gewoon. Ja natuurlijk, niet waar? Wie begint er nu met het moeilijkste?

Het lijkt zoo eenvoudig en gemakkelijk, maar velen — zoo zij hun opvoedkundige pogingen al ergens op bouwen — nemen weinig of geen notitie van deze simpele raadgeving.

Eerst het eenvoudige. . . en dan geleidelijk de moeilijkheden.

Wel natuurlijk! roept gij uit. Dat zal waar wezen! De kinderen leeren immers op school ook van meet af aan en de leerstof wordt steeds moeilijker.

Dat is ook zoo. Maar de school omvat volstrekt niet de geheele opvoeding.

Het verstaan en bevatten van een raadgeving als de hierboven aangehaalde, is niet zoo heel moeilijk.

Maar het daadwerkelijk in toepassing brengen van zoiets . . . ziet . . . daarmede liggen we nog al eens overhoop en wel vaak zonder het zelf te beseffen.

Wanneer wij zelf het inzicht en het begrip missen, wanneer wij niet in staat zijn juiste gevolgtrekkingen te maken, hoe kunnen wij dan het kind, dat niet weet en niet kent, leiding geven?

Het zijn de gelukkigsten onder ons die kind kunnen zijn met de kinderen, die uit hunne groote-menschachtigheid kunnen stappen om in vragende ontvankelijkheid kind te kunnen zijn.

Dat wil zeggen, dat zij, gesteund door hun meerder weten en hunne ervaring, zich zullen vermogen aan te passen aan de behoeften van de kinderziel. Eenerzijds zullen zij de ingeschapen zucht naar ontwikkeling kunnen begrijpen, terwijl zij anderzijds hieraan op gepaste wijze zullen kunnen voldoen.

Het is voor ons moeders zeer moeilijk om niet in te grijpen en te 'helpen' en aan te zien hoe het kind broddelend, morsend en knoeiend iets tracht te maken.

Nimmer mogen wij vergeten, dat het niet het min of meer hulpeloos afgewerkte voorwerp is, dat hier de hoofdzaak is waar het om gaat, doch dat het zwaartepunt ligt in het *trachten* van het kind.

Zelf doen, zelf maken zij de leus.

Het is niet zoo heel moeilijk om in te zien, dat onze hulpvaardigheid meestal voortspruit uit ongedurigheid, gemakzucht „om er maar af te zijn" en een verkeerd begrip van de wijze waarop wij onze kinderen het beste kunnen helpen. Het beste dienen wij onze kinderen door hunne behoefte aan werkzaamheid te bevredigen en hen het genot te leeren kennen zelf iets te scheppen.

Gekleede mantel van pastellblauw laken met ingezette motieven van donkerblauw met goud en zilver geborduurd en opstaanden kraag van opossum bont. Lange slobkousen van soepel leder met knoopgarneering.

In den Tuin.

Onze planten en vruchten.

Voor de liefhebbers van tuinieren is Maart een drukke maand.

In Februari zijn riddersporen, korenbloemen en papavers reeds gezaaid.

In Maart worden de bollen van gladeolen en lelie in den grond gelegd evenals de 'klauwtjes' van anemonen en ranunkels.

De winterbedekking van de heesters wordt nu weggenomen.

Vergeet-mij-nietjes en viooltjes bloeien gedeeltelijk reeds en leenen zich uitstekend voor de voorjaars-bloemperken.

De muurbloemen in den kouden grond staan er thans frisch bij en bloeien grootendeels reeds mooi.

Wie in December niet verzuimde crocusjes te planten, geniet nu van de schitterende kleurenweelde.

Een bak met bloeiende bloemen in de woonkamer is voor de meeste huisvrouwen, die noode den tijd missen om het voorjaar buiten te gaan opzoeken, een waar genot. Voor den zomer kan men nog als het dadelijk gebeurt, primula veris en viola tricolor zaaien.

Beter is het beplanten met reeds uitgelopen zaad. Men denke er om de bovenste laag aarde van den bloembak door een laag versche aarde te vervangen.

Genoemde plantjes moet men tamelijk ruim uitplanten om hun de gelegenheid te geven zich te ontwikkelen.

Bij matig begieten bloeien ze onafgebroken door tot den zomer. In den moestuin moet de grond, die voor den winter niet bemest is, diep omgespit en bemest worden.

Groote- of tuinboonen, lage erwten en peulen worden nu gelegd.

Vroege aardappels worden gepoot terwijl snij-salade op rijen gezaaid wordt.

Verder zaaie men nu: radijs, raapstelen, spinazie e.a. In de tweede helft van Maart: uien, rapen, knollen.

Voorjaarshoed van zwart stroo met garneering van zwart ripslint en fantasie-speld. De opgeslagen rand is geboord met smal metalen lint.

Sjalotten worden geplant terwijl komkommers in de bakken worden gelegd.

Wie vruchtboomen heeft moet thans snoeien.

In de eerste helft van Maart kunnen vruchtboomen nog wel verplant worden.

Als de beste tijd van bemesting van grond, waarop groenten en vruchten worden gekweekt, wordt in tuinboeken meestal het najaar aangegeven. De ervaring leert evenwel, dat ook de gesteldheid van den bodem hierin een woordje meespreekt. Het maakt wel degelijk verschil of de bodem warm, koud, vochtig of droog is. In vele gevallen is juist voorjaarsbemesting aan te bevelen. Vooral bij een vochtigen, kouden grond is dit het geval.

Bij de bemesting moet de mest zoo los mogelijk in de voor, daar hij dan veel meer warmte ontwikkelt dan in aangestampten toestand.

Aphorismen.

Alleen het krachtverbruik, dat werkelijke behoeften bevredigt, geeft vreugde; alleen de rust, die de krachten weer herstelt, is een genot.

Zich zoo goed mogelijk te schikken in de omstandigheden, wanneer er niets aan te veranderen is; onbeduidende dingen niet te vergrooten tot beleedigingen, dat is zeker ook een voornaam deel der levenskunst.

Het gezinsleven geeft nooit te veel warmte, het is integendeel zelden warm genoeg door de eenige liefde, die het geheele leven door duurt, de liefde van het elkaar verstaan.

Elegante middagjapon van dunne donkerblauwe stof met opgestikte figuren van dun leder op de slippers van de das en aan den zoom van den overrok. De ceintuur is aan het losse rugpand aangeknipt en wordt van voren met een fantasie-gesp gesloten.

Recepten.

Boonenpurée.

Witte of bruine boonen worden gaarkookt, door een zeef gewreven, vermengd met jus of bouillon en een weinig boter. Ook erwtenpurée wordt evenzoo bereid. Deze fijngewreven boonen, erwten of kastanjes zijn licht verteerbaar en zeer voedzaam en versterkend, dus voor herstellenden van groot nut.

Koffiesaus.

Benodigd: 100 gr. gemalen koffie, 4 d.L. kokend water, 4 eidooiers, 70 gr. suiker, 10 gr. maïzena, 20 gr. boter.

Bereiding: Men bereidt geurige gefiltreerde koffie, ongeveer 3 d.L. Men klopt de eidooiers met de suiker en de maïzena in een kleine pan, giet al roerende de koffie toe en bindt de saus op de kachel. Men neemt ze dan van het vuur en klopt de boter in kleine stukjes er door heen.

Gehakt van koud vleesch.

Benodigd: 500 gr. vleeschresten, 50 gr. oudbakken brood, 1 ei, 1 uitje, gehakte peterselie, peper; zout, melk, paneermeel, 100 gr. boter.

Bereiding: Het vleesch fijnmalen door den vleeschmolen, vermengen met het brood, geweekt in 2 lepels melk, ei, gehakt uitje, peterselie, zout en peper. Mocht het gehakt te droog zijn, dan wat gesmolten boter toevoegen. Het gehakt in paneermeel rollen en met de rest der boter een half uur braden in den oven.

Filosoof of jachtschotel.

Benodigd: 300 gr. koud vleesch, desverkiezend 100 gr. ham, 1 ui, 50 gr. boter of vet van jus, aardappel-purée van 500 gr. aardappelen, 2 d.L. bouillon of jus, mits niet te zout.

Bereiding: Het vleesch in nette stukjes snijden, den ui fijnsnijden, het vleesch met den bouillon of jus ongeveer 1 uur stoven. Het vleesch in een vuurvast schoteltje doen, bedekken met vochtige aardappel-purée of koude aardappelen, in schijfjes gesneden. Hier en daar een stukje boter of vet leggen, het schoteltje in den oven lichtbruin laten worden.

Kalfslappen (ongepaneerd).

Benodigd: 1 K.G. kalfslappen, 10 gr. zout, 100 gr. boter, eenige schijfjes citroen zonder pitten.

Bereiding: Het vleesch afschrapen, kloppen, zouten en aan beide kanten in de boter bruin bakken. De jus met water afmaken en hierin de lappen nog ± 1 uur stoven met de citroenschijfjes.

De schijfjes citroen worden verwijderd vóór het vleesch voorgediend wordt. Wil men ze voor versiering laten dienen, dan worden ze met een scherp mesje uitgetand.

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

Eigenlijk moest ik zeggen, de overblijfselen van een legerstede; want alleen de onderlaag, die uit verdroogde dennetakken bestond, was nog maar voorhanden. Tegenover het bed van den zieke onder een vensteropening, die met wormstekige planken dichtgespijkerd was, bevond zich een tafel met banken. Zij bestonden eenvoudig uit in den grond geheide palen, waarover planken gespijkerd waren. Een dergelijke tafel met banken stond links van de deur, ook onder een dichtgespijkerde vensteropening en aan de beide gevelwanden waren rekken aangebracht en spijkers om het een en ander aan op te hangen. Er hingen slechts een paar oude kleedingstukken aan, die er evenwel ook uitzagen, of zij in een eeuwigheid niet gedragen waren. Op de rekken stonden en lagen evenals op de tafels verroeste blikken, leage, volle en halfvolle flesschen, die blijkbaar chemicaliën bevatten, vuil en geschonden keukengerei van emaille, evenals een paar smeltkroezen en monsters van steensoorten. Alles was met stof bedekt en op een wijze verwaarloosd, die duidelijk verried, dat de hut gedurende langen tijd niet bewoond geweest was.

In het begin kwam het me voor, alsof de zieke in het geheel niet de bezitter van de hut was en hier misschien maar toevallig aangeland was, toen hij verhongerd, voor driekwart bevroren en doodelijk uitgeput op een zwerftocht van ver weg, hier langs gekomen was. Later vernam ik evenwel toch, dat het zijn hut was en dat er een andere verklaring voor den verwaarloosden toestand bestond.

Een enkele blik was voldoende geweest om dit alles op te merken; ik had er geen tijd mee verdaan.

Het volgende oogenblik was ik alweer naar buiten gesneld in den sneeuwstorm, die nog altijd met hetzelfde geweld woedde, al was het betrekkelijk op deze beschutte plaats ook niet zoo erg te merken. Ik sleepte mijn weinige bezittingen, evenals het tuig van de honden naar binnen en kwam nog precies op tijd om mijn proviandzak uit de tanden van den vreemden husky te redden. Dit gelukte mij met eenige krachtige schoppen — het dier was letterlijk wild van honger en begeerigheid. Ik wierp hem een vischt toe, waarop hij zich als een razende stortte. Daardoor kon ik voorloopig gerust over hem zijn en nog eens de hut verlaten om mijn waterketel met sneeuw te vullen.

Ik zette hem op den haard om thee voor mij en den zieke te zetten, waarvoor ik altijd kruiden gebruik, die ik in het voorjaar en in den zomer zelf in het bosch zoek. Ik vertel u dit, omdat ik het aftreksel niet slechts als drank wilde benutten, maar het ook wilde gebruiken om er de branderige plekken in den mond en het gelaat van den zieke mee af te wasschen. Daarna wierp ik mijn dikke bovenkleeren uit en maakte nog een vuurtje voor de verlichting.

Terwijl het water in den ketel borrelde, wendde ik mij weer tot den zieke. En pas nu — het was onderwijl al tamelijk warm in de hut geworden — hief ik het dek op, waaronder hij lag. Toen hij was gaan liggen — wie weet, hoe lang dit geleden moest zijn — moest hij nog juist de kracht gehad hebben, een deken over den hoop droog rijshout te spreiden.

Hij lag daar in zijn kleeren en alleen zijn moccasins had hij uitgetrokken. Hij moest van een langen zwerftocht teruggekeerd zijn, daar droegen zijn kleeren alle sporen van, ze waren hard en stijf van modder en sneeuwwater. Uit de dikke sokken kwam een kwalijk-riekende lucht. Ik stroopte ze af.

Toen ik hem in het gelaat keek, was ik van afgrijzen vervuld geweest. Ik weet niet, waarom ik dit nu niet voelde, want zijn voeten zagen er nog veel erger uit. Misschien kwam dit, omdat we in het gelaat den mensch zien en aan de voeten slechts den vorm. Hiervan was wel is waar niet veel meer over. De voeten waren gezwollen, zwart en bloederig onder den uitslag die zich ontwikkeld had, nadat ze onderweg bevroren waren.

Toen ik nu hierop zijn bovenkleeren van het lijf sneed, moest ik toch iets als walging in mij overwinnen. — Zijn kleeren kon ik gerust stuksnijden, want het zag er niet naar uit, alsof de arme kerel ze ooit weer dragen zou.

Het water op den haard was nu aan de kook gekomen. Ik zette thee, dronk er zelf een paar slokjes van en liet den zieke er iets van drinken. Daarna wiesch ik zijn tandvlesch, zijn gelaat en zijn voeten en maakte zijn bed weer wat frisch op met mijn eigen dekens.

Nu goot ik hem nog wat thee in en stopte hem een paar stukjes geweekt brood in den mond. Met onbewuste begeerigheid slikte hij ze in.

Zoo was ik wel een uur met hem bezig, toen had ik alles gedaan, wat er voor het oogenblik te doen viel en kon nu aan mijn eigen avondmaaltijd denken. De man lag op een frisch bed, maar was niet uit zijn koortselirium ontwaakt. Nadat ik hem nog eenige keeren thee en brood gegeven had en de weggrotende, gewonde plekken gewasschen had, scheen er wat meer leven in het wegstervende lichaam te komen, tenminste hij mompelde wat vaker en luider, al kon ik er dan ook niets van verstaan. De oogen rolden meer en schitterden van hevigen koortsgloed.

De temperatuur in de hut was onderwijl draaglijk geworden, ofschoon op de wanden en de dekens nog een dikke laag ijzel schitterde.

Ik had voor mijzelf aan de tafel een plaatsje ingeruimd en terwijl ik daar mijn stuk opgewarmd berenvlesch met brood en thee werktuiglijk nuttigde, dacht ik er over na; wat er nu eigenlijk gebeuren moest. Het kleine open vuur kon maar ternauwernood het middelste deel van het vertrek genoegzaam verlichten, al de overige ruimte

Ik keek nog eens in het vertrek rond, want ik zou graag iets bijzonders ontdekken omtrent den ongelukkige daar op zijn legerstede.

liet het in het halfdonker. En het scheen wel of daar alles zich bewoog, als het vuur opflikkerde en de roode lichtgolven door het vertrek speelden. Het was bijna griezellig geheimzinnig in dit verwaarloosd gebouwtje, waarin alles muf, onder een dikke stoflaag en half vergaan was. Daarbij nog met den zieken, wellicht stervenden man op zijn legerstede, wiens brein vertroebeld werd door een kwellenden koortswaan en dan nog dien huilenden storm daar buiten, die meer dan eens zóó tegen de hut beukte, dat ik dacht, dat het geheele gebouw boven mijn hoofd ineens zou storten. Ik was zoo onder den indruk van dit gevoel van griezellige geheimzinnigheid, dat ik er mij eenige keeren op betrapte achterom te kijken om mij te vergewissen, dat daar niemand was.

De hond had gedurende den geheelen tijd op den grond gelegen. Zijn visch had hij al lang verslonden en sindsdien had hij al mijn bewegingen met zijn oogen gevolgd en daar die groenachtig schitterden onder de ruige, zwarte haren van zijn kop, scheen het me steeds toe, alsof ik hem in het volgende oogenblik op de een of andere wijze van gedaante veranderen of reusachtig groot zou zien worden. Het zou me niets verwonderen, als hij in het volgende oogenblik achter mij gestaan had en mij grijnzend zijn klauwachtige pooten op den schouder gelegd had. Het waren domme gedachten, dat wist ik heel goed, maar ik kon ze toch niet van mij afzetten.

Het dier ging nu opstaan en kwam kwispelstaartend op mij af. Dat zag er nu in het geheel niet naar uit, of hij tot het een of ander helsch gespuis behoorde. Men denkt in den nacht nu eenmaal anders dan overdag en in een toestand als deze hier, schieten de domme gedachten uit onze instincten met betrekking tot het bovennatuurlijke op, als giftige zwammen uit den vochtigen bodem van een bosch. Een oogenblik dacht ik er over na, of ik den hond naar buiten zou jagen. Dat zou evenwel een gevecht met mijn huskies gegeven hebben en ik geloof ook, dat ik den geheimen wensch koesterde in dezen onheilspellenden nacht nog een ander levend wezen bij mij te hebben, al was het

dan maar een hond. Aan slapen zou ik ternauwernood toekomen, behalve wellicht van tijd tot tijd een kort indommelen in half wakenden toestand. De zieke werd blijkbaar onrustiger.

Ik wist niet, of dat een goed of slecht teeken was. In ieder geval wilde ik hem bij geregelde tusschenpoozen nog meer voedsel toedienen, want het was duidelijk, dat hij bezig was te verhongeren. Ik had eens in de hut rondgekeken, maar er was geen spoor van proviand te bekennen. Ik moest ook het vuur aanhouden. Het hout zou wel toereikend zijn tot den morgen, maar dan moest ik voor nieuwen voorraad zorgen. Toen ik mijn tocht begon, had ik voor mijzelf en de honden ongeveer voor een week proviand meegenomen. Dat was dus in orde. Ik kon dus bij den zieke blijven, tot — ja, wat wist ik er van af? We moesten maar zijn. Voor de eerste dagen was gezorgd — de andere moesten maar voor zichzelf zorgen.

Ik keek nog eens opnieuw in 't vertrek rond, want ik zou graag iets ontdekken hebben omtrent de gesteldheid der hut en vooral van den ongelukkige daar op zijn leger. Ik heb reeds vermeld, dat aan de beide smalle wanden planken aangebracht waren, die als rekken dienst deden. Op een daarvan zag ik een paar boeken. Die wekten mijn belangstelling op. Ik trad naderbij en nam er een van af. Een prospector sleept in den regel geen boeken met zich mee, hij heeft al veel te veel andere, noodzakelijke, dingen mee te nemen.

Het eerste boek bleek een brochure van het gouvernement te zijn, uitgegeven door het departement van mijnarbeid over de geologische toestanden in het noorden van Britsch-Columbia. Er bevonden zich verscheidene kaarten in. Dat was all right. Kaarten heeft een prospector noodig. Het volgende was een gids voor prospectors. De oorspronkelijke bewoners van de hut waren dus nieuwelingen geweest, want een oude, ervaren prospector heeft geen „gids" noodig; hij heeft al lang ingezien, dat hij daarmee niet ver komt.

Het derde boek maakte mijn verwondering gaande. Het was een gebedenboek van een Episcopale gemeente in Ohio.

U zult zeker al wel de opmerking gemaakt hebben, dat men bij een prospector op de merkwaardigste dingen verdacht moet zijn. Ik heb er enkelen gekend, die met de wichelroede prospecteerden en weer anderen, die aan astrologie deden en eerst de sterren raadpleegden, voordat ze zich op weg begaven. Waarom zou er dan ook niet een probeeren met bidden goud te vinden? Ik was al op het punt bij den „inhoud" te gaan zoeken naar een of ander „gebed bij het goudzoeken", toen ik op het eerste witte blad een schriftelijke opdracht zag. Het was een ouderwetsch vrouwelijk schrift en vermoedelijk pas een paar jaar oud, want de inkt was nog niet verbleekt.

Deze gevolgtrekking bleek gegrond te zijn, want onder de opdracht stond een datum, iets, wat ik eerst over het hoofd had gezien. Ik las:

Dit boek moge je een leidsman en metgezel zijn op alle wegen, die je daar buiten in de wereld zult bewandelen. Houd het altijd bij je en lees er dikwijls in, want de Heer spreekt daaruit tot je. Het zal je helpen om met even reine handen en een even reine ziel, als waarmee je nu weggaat, terug te keeren tot je trouwe moeder.

Woodville O. Sept. 18th 1909.

Ik heb die opdracht goed onthouden, zooals trouwens iedere bizonderheid van dien nacht in mijn geheugen gegrift is. Het was de eenvoudige, vrome zegenbede die een liefdevolle, bezorgde moeder haar zoon mee op weg gegeven had, toen hij voor het eerst de wijde wereld ingetrokken was. — Ik geloof, dat ik daar eenige minuten stil in gedachten verzonken heb gestaan. . . . Ik wilde dit niet, maar zoo iets gaat buiten onzen wil om. En daarbij ook nog zoo'n nacht, als die! . . . Ik dacht aan mijn moeder — en hoe ik van haar wegging. . . . indertijd — voor langen, langen tijd daar in het kleine Engelsche landstadje. . . . Ik was toentertijd vol vertrouwen — men is dat altijd als men jong is — en er heel zeker van, dat ik binnen een paar jaar als een rijk man terug zou komen — bij haar — en bij nog eene. Ik ben evenwel niet teruggekeerd. De eene ligt reeds lang onder de aarde — en de andere? . . . Een paar maal heb ik nog van haar gehoord — daarna niet meer. . . . en dat is misschien maar goed ook, want als ik zou moeten hooren, dat zij een dikke matrone geworden is met vijf kinderen, die de zakken van haar man doorzoekt, als hij 's avonds thuis komt, dan zou ik nog de paar laatste illusies verliezen, die ik op mijn ouden dag nog bewaard heb.

(Wordt vervolgd)

H. PANDER & ZONEN

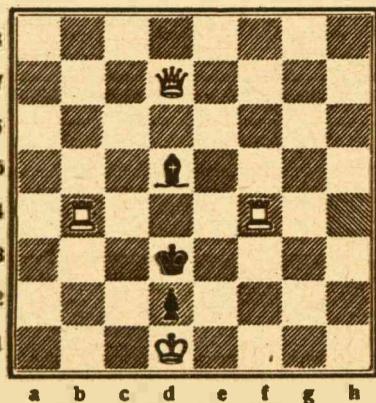
EEN KLEINE VERANDERING VAN UW KAMER KAN EEN GROOTE VERBETERING ZIJN
LATEN WIJ U EENS EEN RAAD GEVEN
HET VERPLICHT U TOT NIETS

Schaken.

PROBLEEM No. 68 (Zelfmat-tweezet).

Auteur: W. A. Shinkman.

Zwart 3 stukken

Wit 4 stukken

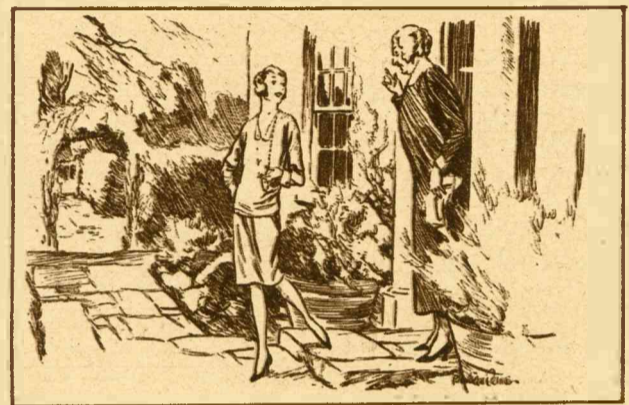
Oplossing probleem No. 65 (Zelfmat-tweezet):

1. Da1, Rb7;
2. Th7, Rc6:†.
1. ... Rd7;
2. Tbl†, Rc6:†.

't Was een zeer eenvoudig probleem, geknipt voor ongewijden, om het karakter van een zelfmat te begrijpen.

Waarom mag de witte K. de a-lijn niet verlaten? en waarom is een ander veld op de a-lijn ongeschikt? De oplossing geeft het antwoord.

Bovenstaande zelfmat is eveneens zeer eenvoudig van oplossing, indien men eenigszins het wezen van zelfmat-problemen begrijpt. Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fr. Hendrikstr. 37, Delft.

Logée uit de stad (tijdens haar eerste verblijf op het platte land, toen haar gastvrouw haar opmerkzaam maakte op den zang van de kokkoek): „O, kostelijk! Wie kan dat zoo aardig?”

ONZE NIEUWE PRIJSVRAAG

Er zijn heel wat maniertjes om 'n getal te weten te komen, dat 'n ander in z'n gedachten heeft genomen. De oudst geboekstaafde methode dateert uit 't jaar 120 n. C. en is van 't cijfer-genie Nicomachus.

Hij liet U 'n getal in gedachten nemen tusschen 10 en 100, daarna vroeg hij U, 't door U in gedachten genomen getal door 3 te deelen en hem te zeggen hoeveel'er overbleef, vervolgens liet hij U uw getal door 5 deelen, waarna hij hem vertelde hoeveel'er nu overbleef, en ten slotte deelde U 't getal door 7 en deelde Nicomachus mede hoe groot nu 't restant was. ... Nicomachus zei U dan onmiddellijk welk getal U in gedachten hadt genomen. Heeft U er eenige notie van hoe hij uwe gegevens uitwerkte? — Zooja, deelt U het ons dan even op een briefkaartje mede.

Onder de goede oplossers verloten wij één prijs van f 5.— en vier van een rijksdaalder, benevens eenige troostprijzen. U gelieve uw oplossing te zenden aan Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden. Na 31 Maart ingekomen oplossingen komen niet meer voor een prijs in aanmerking.

„Ik hoor dat de Janssens gaan verhuizen!”
„Nu al? Men leert ze pas een beetje kennen?”
„Juist daarom gaan ze weg!”

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

A. K. W. D a m m e, Amsterdam.

No. 91.

Dit aardig en leerszaam eindspel van den bekenden meester-dammer Damme biedt een mooi voorbeeld van het ongemak, dat een schijf in het eindspel bezorgen kan. Als men drie dammen tegen één heeft, heet het spel in den regel remise, in het bijzonder wanneer de enkele dam op de lange lijn staat. Er zijn echter standen, waarin drie tegen één wint. Maar stellig nog veel meer, waarin drie dammen op één dam en een schijf zegevieren. Wit heeft hier zoo'n geval en weet daarvan prachtig te profiteeren.

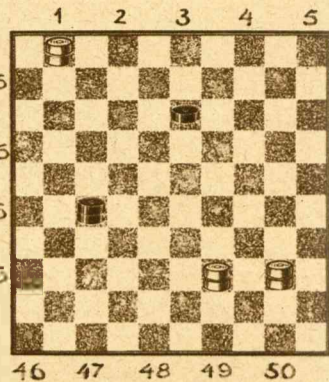
Wit: 40—49, 1—23, 23×12, 39—11, 12—21 enz.

Zwart: 27—16 (A.), 13—18 (B. C.), 16—2, 2×16,

A). 27—31 of 36 kan niet wegens 39—22.

B). Op 13—19 volgt 23×5, 16—7 of 2, 39—11, 2 of 7×16, 5—32.

C). Op 16—2 volgt onmiddellijk 39—11 en 23—32. Geo.

Bedelaar (aandoenlijk): „Laat mij ajsjeblieft niet met leege handen weggaan, Mevrouw!”
Mevrouw: „Heel goed, je kunt dien vuiniseemmer meenemen tot aan het hek!”

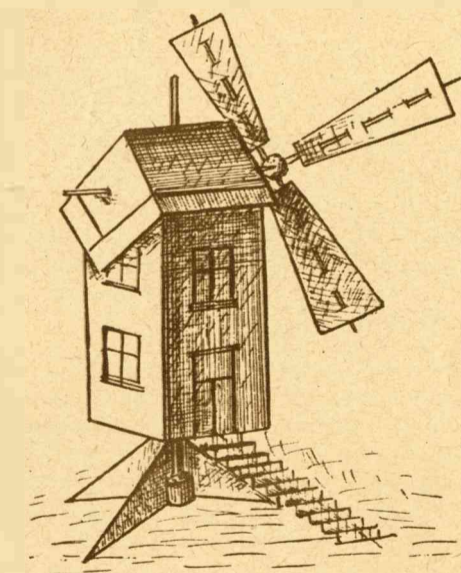
Het nieuwe dienstmeisje: „Ja, het huis en de ligging bevalen mij wel, maar voor ik besluit, zou ik eerst uw man wel eens willen zien.”

VOOR DE JEUGD

CURSUS IN PAPIERVOUWEN.

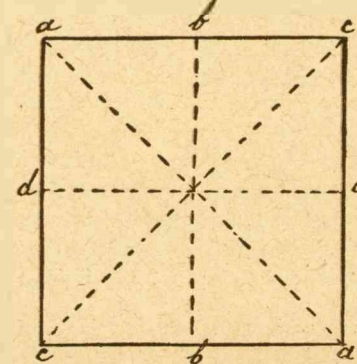
VII.

Zoals we den vorigen keer reeds beloofden zullen we thans een watermolen gaan vervaardigen, zooals we er zoovele in de omstreken kunnen vinden. We geven er hiernaast (Afb. 1) een schets van en je zult allen wel toestemmen, dat hij veel op den werkelijken watermolen gelijkt. Nu we in de vorige les reeds een soort molen gemaakt hebben, zal het vervaardigen van dezen ons niet zoo moeilijk vallen, hoewel hij bij lange na niet zoo eenvoudig is als de vorige.

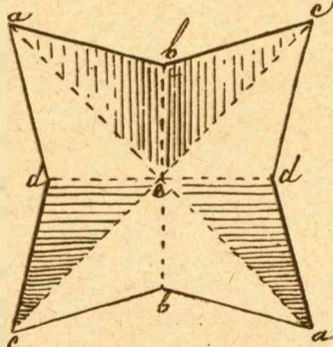

Afb. 1.

We beginnen onzen molen natuurlijk van beneden af aan, zooals dit bij elk heusch bouwwerk gebeurt. Allereerst dus aan het voetstuk begonnen. Hiervoor is noodig een vierkant stuk papier. Hierop trekken we naar de vier hoeken twee schuine lijnen of diagonalen a—a en c—c (zie Afb. 2). Dwars door het middelpunt, waar deze lijnen elkander kruisen, trekken we nog twee lijnen b—b en d—d. De zijde van het papier waarop we de lijnen geteekend hebben, noemen we den voorkant, de andere zijde den achterkant. Nu legt men de hoeken a—a met den achterkant op elkaar, waardoor op lijn c—c een

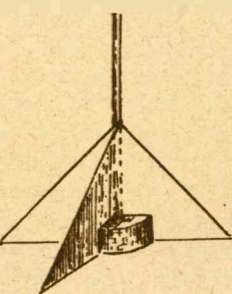

Afb. 2.

Afb. 3.

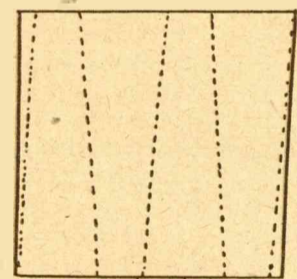
vouw ontstaat. Evenzoo doet men met de beide andere hoeken, waardoor lijn a—a gevouwen wordt. Vervolgens legt men de hoeken a en c met den voorkant van het papier op elkaar, zoodat ook de lijnen b—b en d—d gevouwen worden. Hebben we dit alles goed gedaan, dan moeten de schuine lijnen a—a en c—c naar buiten en de beide andere lijnen naar binnen gevouwen zijn (zie Afb. 3). Het middelpunt e komt dan omhoog en het geheel krijgt dan den vorm, zooals in Afb. 4 is voorgesteld. Hiermede is het onderstel van den molen gereed. Nu moeten we het evenwel meer stevigte geven, opdat het later door de zwaarte van den molen niet omvalt. Daarvoor nemen we een flinke breede kurk, zulk een als in het spongat van wijn- of biervaatjes voorkomt. In zulk een kurk geven we tot op de helft van de dikte twee sneden kruislings over elkaar, aldus †. In het midden van deze kurk steekt men een aan beide zijden puntig afgesneden stokje, waaraan later de molen moet worden bevestigd. Eerst rijgt men er het onderstel aan, zóó dat de vier zijden hiervan juist in de gleuven van de kurk passen (Afb. 5). Aangezien de gleuven maar tot de helft van de dikte der kurk zijn ingesneden, moet het onderstel op de plaats waar de kurk komt te zitten ook gedeeltelijk worden uitgeknipt.

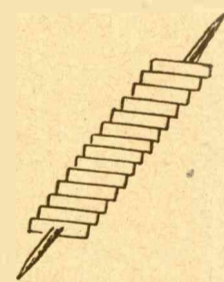
Afb. 5.

den stok boven de kap uitsteken. Nu beginnen we aan de wieken. Deze knippen we uit

een vierkant stuk papier (Afb. 6). Door elken reep papier steken we een stokje op de wijze zooals in Afb. 1 is te zien. De vier wieken steken we door een kurk van hetzelfde model als voor het voetstuk is gebruikt. En zijn de vier wieken stevig bevestigd, dan steken we ook door het midden van deze kurk een stok en dezen stok door

Afb. 6.

Afb. 7.

de kap van den molen en hiermede is ook dit gedeelte van den molen gereed.

Ten slotte rest ons nog maar het maken van een trap, anders kunnen we niet in den molen komen. Hiervoor gebruiken we een langen reep papier, dat we vouwen als de balgen van een harmonica of als een lampion, zoodat er treden ontstaan. Dwars door de treden steken we insgelijks een dun stokje (Afb. 7), waarmede de trap aan den molen wordt bevestigd.

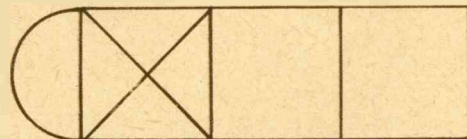
En hiermede is onze molen klaar!

Oplossing Prijsraadsel LVI.

Van dit prijsraadsel ontvingen wij weer een groot aantal goede oplossingen. 't Was ook niet moeilijk. De oplossing is: Domino. De prijzen vielen ten deel aan: S. M. Kluit te Gheel (België) en Mia Rosier te Venlo.

Prijsraadsel LVII.

Wie ziet kans onderstaande hinkelbaan in één haal te teekenen, zonder de pen van het papier te nemen of tweemaal langs eenzelfde lijn te gaan. Men mag wel dwars over een lijn gaan.

Prijsraadsel LVII.

Oplossingen worden ingewacht tot 1 Mei a.s., bij Oom Tom, Redactie „Panorama”, Leiden. Gelieve naam en adres duidelijk te vermelden. OOM TOM.